

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

C - 407

Dijous, 4 de febrer de 1999

Comissió de Política Cultural

PRESIDÈNCIA DE L'I. SR. ANTONI DALMAU I RIBALTA

Sessió núm. 50

Í N D E X

Proposició no de llei

sobre la programació per a l'any 1999 de les inversions en infraestructures escolars previstes en el Pla comarcal de muntanya del Ripollès (tram. 250-01794/05) (p. 4)

Proposició no de llei

sobre la inclusió de la construcció de l'institut Josep Tapiró, de Reus (Baix Camp) en els pressupostos de l'any 1999 (tram. 250-01726/05) (p. 7)

Proposició no de llei

sobre la manca de consideració sobre el respecte de la realitat plurilingüe en les campanyes institucionals del Govern de l'Estat (tram. 250-01800/05) (p. 8)

Proposició no de llei

sobre el respecte a la unitat lingüística del català des de les campanyes i les edicions promogudes pel Govern de l'Estat (tram. 250-01807/05) (p. 11)

Proposició no de llei

sobre la creació d'un arxiu fotogràfic nacional de titularitat pública (tram. 250-01808/05) (p. 13)

Proposició no de llei

sobre la possibilitat que totes les proves i els exàmens d'accés al Registre Oficial d'Auditors tinguts a Catalunya es puguin fer en català (tram. 250-01871/05) (p. 16)

Proposició no de llei

sobre la divulgació del 60è aniversari dels bombardeigs de Barcelona (tram. 250-01856/05) (p. 18)

Proposició no de llei

sobre l'elaboració d'un informe relatiu al primer cicle d'educació infantil (tram. 250-01815/05) (p. 22)

Proposició no de llei

sobre l'escola rural (tram. 250-01839/05) (p. 24)

Proposició no de llei

sobre el desenvolupament mitjançant convenis específics amb les universitats catalanes d'ensenyaments a distància adreçats al professorat (tram. 250-01848/05) (p. 28)

(Continua)

(C - 407. Continuació)

Proposició no de llei

sobre la modificació de l'article 16 de l'Ordre de 31 de juliol de 1998, de desplegament de l'organització i l'avaluació dels ensenyaments de batxillerat (tram. 250-01849/05) (retirada) (p. 30)

Proposició no de llei

sobre la instal·lació urgent d'un telèfon a l'escola de Margalef de Montsant (Priorat)
(tram. 250-01861/05) (p. 33)

Proposició no de llei

sobre el trasllat dels fons notariais concentrats als arxius provincials de Girona, Lleida i Tarragona
i a l'Arxiu de la Corona d'Aragó (tram. 250-01865/05) (p. 35)

Proposició no de llei

sobre la redacció d'un pla especial per a la conservació del conjunt historicoartístic del municipi
de Breda (Selva) (tram. 250-01870/05) (p. 35)

SESSIÓ NÚM. 50

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí. Presideix el Sr. Dalmau i Ribalta, acompanyat de la vicepresidenta, Sra. Tolosana i Cidón, i del secretari, Sr. Salvatella i Suñer. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Aligué i Escudé, Sr. Argilés i Serres, Sra. Bruguera i Bellmunt, Sr. Carrera i Pedrol, Sr. Casadesús i Barceló, Sr. Granados i Duran, Sr. Jané i Bel, Sr. Lladó i Isàbal, Sr. Mutjé i Pujol, Sra. Panyella i Balcells, Sr. Rull i Andreu, Sra. Sanabra i Villarroja i Sr. Sánchez i Pagès, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Baig i Torres, Sr. Cadavall i Soler, Sr. Carbonell i Abelló, Sr. Ferran i Serafini, Sr. Piella i Vilaregut i Sr. Terradellas i Redon, pel G. Socialista; Sr. Bonet i Palau i Sr. Francàs i Porti, pel G. P. Popular; Sr. Riera i Gassiot, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; Sr. Bargalló i Valls, Sr. Ferrer i Gironès i Sr. Ridao i Martín, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Sr. Bosch i Garcia i Sr. Lora i Lillo, pel G. Mixt.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició no de llei sobre la inclusió de la construcció de l'institut Josep Tapiró, de Reus (Baix Camp) en els pressupostos de l'any 1999. Tram. 250-01726/05. Grup Parlamentari Popular, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari Popular (BOPC, 321, 25488). Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (BOPC, 339, 26609.)

2. Proposició no de llei sobre la programació per a l'any 1999 de les inversions en infraestructures escolars previstes en el Pla comarcal de muntanya del Ripollès. Tram. 250-01794/05. Sr. Pere-Jordi Piella i Vilaregut, juntament amb 4 altre(s) diputat(s) del Grup Socialista al Parlament de Catalunya (BOPC, 329, 26124). Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (BOPC, 342, 26865.)

3. Proposició no de llei sobre la manca de consideració sobre el respecte de la realitat plurilingüe en les campanyes institucionals del Govern de l'Estat. Tram. 250-01800/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb 4 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (BOPC, 329, 26127). Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (BOPC, 342, 26866.)

4. Proposició no de llei sobre el respecte a la unitat lingüística del català des de les campanyes i les edicions promogudes pel Govern de l'Estat. Tram. 250-01807/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb 4 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (BOPC, 329, 26133). Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (BOPC, 342, 26867.)

5. Proposició no de llei sobre la creació d'un arxiu fotogràfic nacional de titularitat pública. Tram. 250-01808/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb 1 altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV) (BOPC, 332, 26281). Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (BOPC, 352, 27735.)

6. Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un informe relatiu al primer cicle d'educació infantil. Tram. 250-01815/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Higin Clotas i Cierco, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Joan Ridao i Martín, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació. (BOPC, 332, 26285.)

7. Proposició no de llei sobre l'escola rural. Tram. 250-01839/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, juntament amb 4 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació. (BOPC, 339, 26625.)

8. Proposició no de llei sobre el desenvolupament mitjançant convenis específics amb les universitats catalanes d'ensenyaments a distància adreçats al professorat. Tram. 250-01848/05. Grup Parlamentari Popular, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari Popular (BOPC, 339, 26631). Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (BOPC, 360, 28691.)

9. Proposició no de llei sobre la modificació de l'article 16 de l'Ordre de 31 de juliol de 1998, de desplegament de l'organització i l'avaluació dels ensenyaments de batxillerat. Tram. 250-01849/05. Grup Parlamentari Popular, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació. (BOPC, 339, 26631.)

10. Proposició no de llei sobre la divulgació del 60è aniversari dels bombardeigs de Barcelona. Tram. 250-01856/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, juntament amb 4 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (BOPC, 342, 26871). Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades. (BOPC, 360, 28691.)

11. Proposició no de llei sobre la instal·lació urgent d'un telèfon a l'escola de Margalef de Montsant (Priorat). Tram. 250-01861/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació. (BOPC, 345, 27036.)

12. Proposició no de llei sobre el trasllat dels fons notariais concentrats als arxius provincials de Girona, Lleida i Tarragona i a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Tram. 250-01865/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt, Grup Parlamentari Popular, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació. (BOPC, 345, 27038.)

13. Proposició no de llei sobre la redacció d'un pla especial per a la conservació del conjunt historicoartístic del municipi de Breda (Selva). Tram. 250-01870/05. Grup Parlamentari Popular, juntament amb 1 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari Popular, Grup Parlamentari de Convergència i Unió (BOPC, 347, 27152). Debat i votació de la Proposició no de llei i de les esmenes presentades.

14. Proposició no de llei sobre la possibilitat que totes les proves i els exàmens d'accés al Registre Oficial d'Auditors tinguts a Catalunya es puguin fer en català. Tram. 250-01871/05. Sr. Antoni Dalmau i Ribalta, juntament amb 4 altre(s) diputat(s) del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació. (BOPC, 347, 27153.)

El president

Bon dia a tothom. S'obre la sessió.

El darrer dia que ens vam reunir jo vaig tenir unes paraules finals en un sentit que podien fer imaginar que no ens tornàrem a trobar. Doncs, la vida dona moltes voltes i resulta que tornem a reunir-nos com si res no hagués passat, i en tenim per una colla de setmanes i mesos, amb la sort, a més amés, que l'esforç de la Comissió per mantenir-se amb el màxim d'actualitat possible ha permès que avui, realment, amb les proposicions no de llei que tenim a l'ordre del dia, ens posem completament al corrent; en queda alguna d'endarrerida, però estem al dia. És a dir, que intentarem a les properes sessions, potser, recuperar-nos de la part que tenim més retardada, que és les compareixences i algunes preguntes orals als consellers, però el que són proposicions no de llei, que és l'objectiu que perseguim principalment, estem pràcticament al corrent.

Alteració de l'ordre del dia

Els demano l'atenció perquè farem –se m'han sol·licitat i les hem intentat quadrar entre tots els portaveus– diverses modificacions de l'ordre del dia; perquè no ens perdem, hi ha uns quants canvis. El primer punt que substanciàrem seria l'actual punt número 2; és a dir, el 2 passa a ser 1 i l'1 passa a ser 2; el 3 continuaria sent el 3; el 4 continua sent el 4, però el cinquè seria el punt número 14, l'últim de l'ordre del dia, i el sisè...

(El Sr. Riera i Gassiot demana per parlar.)

Ah, digui'm, senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Perdó, senyor president, és que justament la petició de canvi era perquè el cinquè punt, que és sobre l'arxiu fotogràfic nacional, el pogués substanciar perquè alguns diputats d'aquesta cambra hem de ser presents en un debat sobre ensenyament universitari d'aquí a una estoneta.

El president

No, això és el tema que ha motivat bastants d'aquests canvis, però jo ho havia entès malament. Aleshores, el 5 el mantenim com a cinquè? Doncs, aleshores és el sisè que serà el punt 14. D'acord? És a dir, el cinquè serà cinquè igualment, però el punt sisè passarà a ser el 14, i el punt setè serà el punt número 10, l'actual número 10 passarà a ser setè. Estem entesos? No hi ha problemes en relació amb aquesta modificació? La resta igual, de moment, si més no. Sí?

Proposició no de llei sobre la programació per a l'any 1999 de les inversions en infraestructures escolars previstes en el Pla comarcal de muntanya del Ripollès (tram. 250-01794/05)

Doncs, vinga, si estem entesos comencem pel primer punt de l'ordre del dia, que és el que abans era el punt

número 2. Es tracta d'una Proposició no de llei sobre la programació per a l'any 1999 de les inversions en infraestructures escolars previstes en el Pla comarcal de muntanya del Ripollès. És una proposta del Grup Socialista i té la paraula per defensar-la el senyor Pere Jordi Piella.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. I també agrair als portaveus dels diferents grups per haver permès aquesta modificació de l'ordre del dia. Com a mínim, en aquesta Comissió es té en compte el fet diferencial de les zones de muntanya, que és un..., almenys, per intentar emmarcar una mica aquesta Proposició no de llei.

Aquesta Proposició no de llei, en definitiva, el que intenta és que els ciutadans, en certa manera, vegin que el país és un país seriós i que tenim un govern creïble, és a dir, un govern que compleix els seus compromisos i, en definitiva, compleix les lleis. Jo faré una mica d'explicació per introduir aquesta Proposició no de llei, que és que l'any 83 es va fer una llei, que és la Llei comarcal de muntanya, que, en definitiva, el que acceptava i el que instituïa era el fet diferencial de les zones de muntanya, de les comarques de muntanya. Això portava a una certa discriminació positiva que portava a fer uns plans comarcals que el que hi ha actualment, que és des de l'any 95 al 99, és el segon; i en aquest Pla comarcal de muntanya hi havia una inversió de 300 milions de pessetes, és a dir, que s'havia d'acabar aquest any, que eren 100 milions per a l'Institut Abat Oliba de Ripoll, 100 milions per al de Camprodon i 100 milions per al centre d'ensenyament secundari, també, de Ribes de Freser. Això és un primer pas que és molt important per centrar per què es presenta aquesta Proposició no de llei.

Però després també hi ha alguna cosa que també hem de tenir en compte, és a dir, el president Pujol, en totes les intervencions que se li han vist, una darrere l'altra, parla de la importància de la formació i que aquest tema és molt important per al futur de Catalunya, i això és un tema que, per tant, hem de creure que la formació dels ciutadans de Catalunya hauria de ser un fet prioritari. De la manera que van les coses, jo voldria creure el que diu el president, que quan el president diu una cosa se la creu ell i nosaltres l'hauríem de creure, però no sé si això al final ho podrem creure massa.

Què ha passat amb aquest Pla comarcal de muntanya? Què ha passat, concretament, amb alguna cosa que, segons el president de la Generalitat, hauria de ser prioritària, com és el tema de l'ensenyament al Ripollès, d'aquests 300 milions que s'havien d'invertir? Aquest any, l'any 99, concretament, doncs, és l'any que s'acaba el Pla comarcal de muntanya, i pel que estem veient, en el cas d'aquestes inversions al Ripollès, aquests 300 milions, 100 a Ripoll, 100 a Camprodon i 100 a Ribes de Freser, el més calent és a l'aigüera, si hem de creure un acord de Govern, concretament, que es va fer el mes de juny, que deia quina seria la programació immediata dels centres escolars, concretament, a Catalunya. En aquesta programació immediata que va fer el conseller d'Ensenyament, no hi havia cap d'aquestes instal·lacions escolars del Ripollès. Això ens

fa arribar a la conclusió que és possible, també, perquè si és veritat que hi ha una llei, si és veritat que el president diu que és important, concretament, la formació, que hi ha una descoordinació bastant important entre unes conselleries, en aquest cas la Conselleria d'Ensenyament, que va fer aquesta programació immediata per a l'ensenyament, i la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, que és la responsable dels plans comarcals de muntanya.

És a partir d'aquí que nosaltres creiem que els catalans estiguin convençuts que tenen institucions serioses, que el Govern és seriós, que el Parlament és seriós, crec que no han de pensar que se'ls vol fer passar, concretament, garses per perdius, i en definitiva, aquesta Proposició no de llei és una cosa redundant, és una proposició no de llei perquè es compleixi una llei, és una llei que és el Decret 91/1995, del 21 de febrer, que va sortir al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* 2032, del 31 de març. És a dir, en definitiva, estem demanant amb una proposició no de llei que es compleixi la llei. Hauríem de procurar que això no passés massa sovint perquè, en definitiva, si això passa molt sovint vol dir que el Govern és poc creïble i que, concretament, ni les disposicions que fan, ell mateix se les creu.

Esperem que les senyores diputades i els senyors diputats aprovin aquesta Proposició no de llei per fer com a mínim un govern creïble i un parlament, també, seriós.

El president

Gràcies, senyor Piella. Aquesta Proposició té una esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-la, té la paraula el senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de l'exposició que ha fet el senyor Piella, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi ha uns elements que comparteix plenament, altres que no comparteix en absolut. Començarem pels que no comparteix. És a dir, nosaltres estem convençuts que l'actuació del Govern, fins ara, és una actuació seriosa i és una actuació que va en la línia de complir absolutament totes les lleis que s'han aprovat pel Parlament de Catalunya. I li posaré un exemple, perquè portava les dades, i posa un exemple que és d'aquells que es pot contrastar. I és el referenciat al Pla comarcal de muntanya 90-95, que aquí sí que hi ha dades tancades i dades que estan fetes públiques pel mateix Govern, i pel que respecta al Ripollès, concretament, d'aquest Pla de comarcal de muntanya 90-95, la despesa programada era de 14.000 milions de pessetes; la despesa programada realitzada va ser de 19.000 milions de pessetes; la despesa no programada, de 1.909, la despesa total, 21.000 milions de pessetes; per tant, això representa un 146% més sobre la despesa total que s'havia programat. Per tant, si hem d'agafar dades d'aquelles que es poden tancar d'un pla comarcal 90-95, que està tancat del tot, podem veure que el Govern compleix. Si va complir amb una cosa que tenim dades contrastades, hem d'esperar que també pugui complir amb aquests plans comarcals de muntanya

que estan endegats però encara no estan tancats perquè la vigència és del 95 al 99. Per tant, aquí hi hauria la discrepància del nostre Grup Parlamentari amb el Grup Socialista.

Ara, en canvi, el nostre Grup Parlamentari, el de Convergència i Unió, sí que comparteix l'interès i la preocupació del Partit Socialista perquè a la comarca del Ripollès es facin les inversions necessàries en els centres escolars que presenten dèficits per adequar-los a les necessitats derivades de l'aplicació de la reforma educativa. I alhora també per modernitzar els equipaments actuals amb l'objectiu, tal com també diu el Pla comarcal de muntanya del Ripollès, d'adequar la infraestructura escolar a la demanda.

El Departament d'Ensenyament, li consta al nostre Grup Parlamentari que ha fet un estudi de planificació escolar de la comarca segons les ofertes públiques i privades que s'ofereixen a la zona, el nombre d'alumnes —remarco aquest aspecte perquè crec que és important— amb què es compta i els plans d'estudi que es realitzaran. Aquest estudi té un element clau que el deia abans, que és la natalitat, la qual al Ripollès té un índex molt baix, per sota la mitjana de Catalunya, la qual, com vostè saben, també ho és —em refereixo a la de Catalunya. Dels resultats d'aquest estudi se'n dedueix que molt probablement serà necessari modificar les previsions del Pla comarcal de muntanya del Ripollès pel que fa a les infraestructures escolars. És per això que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat una esmena que, la veritat sigui dita, va costar molt de trobar en el *Bulletí Oficial del Parlament* perquè anava sota un altre títol, però bé, aquesta esmena diu el següent, que és la que oferiria pactar amb el Partit Socialista: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a programar per a l'any 99 l'encàrrec dels projectes executius encaminats a dotar els centres afectats de les infraestructures escolars previstes en el Pla comarcal de muntanya del Ripollès.» És a dir, aquesta esmena és una mica conseqüència del que li estava explicant, que ha calgut i cal adequar allò que deia el Pla comarcal de muntanya a les necessitats reals de la comarca.

En definitiva, creiem que el Pla comarcal de muntanya i les inversions que s'hi preveuen no deixen de ser un element de planificació a cinc anys i és lògic que hi hagi programes que cal modificar o adequar a les necessitats reals, com succeeix en aquest cas, creiem nosaltres, de les infraestructures escolars. Però jo crec, i creu el nostre Grup Parlamentari, que també és molt imprescindible i molt necessari que hi hagi un control rigorós de la despesa pública, fent només estrictament aquella que és necessària per donar, naturalment, els serveis adequats a cada comarca.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor Casadesús. Donarem la paraula seguidament, ara, als grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt té la paraula, en primer lloc, el senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Per manifestar el vot favorable, tant si el Grup proponent accepta l'esmena com si no. En qualsevol cas es tracta de fer complir una llei i d'incentivar el seu compliment en benefici d'una comarca de muntanya com és el Ripollès.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bosch. Per Esquerra Republicana, el senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Per anunciar, també, el vot favorable, perquè, de fet, el senyor Piella, en nom del Grup Socialista, no demana res més que s'adeqüin els terminis d'execució de dos documents normatius governamentals, que és el Mapa escolar i el Pla comarcal de muntanya, tot i que tenim coneixença a través del *Butlletí Oficial del Parlament* d'alguna resposta parlamentària que no aniria en aquest sentit, però que creiem que, com el senyor portaveu de Convergència i Unió deia ara mateix, si el Govern vol complir la llei i l'està complint, doncs, el que ha de fer és adequar els dos textos normatius que en el temps coincideixen a la seva aplicació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. Per Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. També per anunciar el nostre vot favorable. Recordar que les obres a realitzar en aquests tres centres de la comarca del Ripollès van ser objecte d'esmena als pressupostos per part del nostre Grup i van ser rebutjades i recordar, també, que els CES Camprodon i el de Ribes de Freser estan ubicats en barracots, o tenen barracots; per tant, la necessitat, a més a més, de l'obligat compliment és una necessitat que físicament es pot percebre. Per tant, rotundament, el nostre vot favorable.

El president

Gràcies, senyora Tolosana. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Josep Maria Francàs té la paraula.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies senyor president. Per anunciar el vot positiu en cas que s'accepti l'esmena i, en tot cas, demanaríem al senyor Piella que l'acceptés, perquè entenem que almenys respon en part a la solució del problema i li dona una possibilitat que sigui un ampli acord majoritari. A nosaltres també ens preocupa la descoordinació, però no en aquest cas, sinó en general. És a dir, comencem terriblement preocupats –i això també és un avís en els que descoordinen o no es coordinen– en les que són les aprovacions o les qualificacions per part del

Departament d'Ensenyament i el que són les operacions reals de l'empresa GISA, que crec que simplement van segles..., bé, segles és una mica exagerat, però, en fi, suficientment tard com perquè denoti o descoordinació o caos total, i amb això entenem que seria important anar-ho adequant. Però, en fi, simplement és un avís que això s'anirà veient més endavant.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Francàs. Conclòs el torn de posicionaments, el senyor Piella ens dirà si accepta l'esmena de Convergència i Unió.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Abans de posicionar-me sí que voldria dir una cosa: que la demografia és una ciència quasi exacta, i podem saber exactament quants catalans de divuit, de quinze anys hi haurà més o menys d'aquí a vint anys. És a dir, vull dir que no és cap excusa, això, no és un tema que surti per casualitat cada any quan es fan les estadístiques. Això diguem-ho clar.

Després, concretament, jo he de dir que l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió ha augmentat encara molt més la preocupació del Grup Socialista en general i la meua particular, perquè, en definitiva, fixi's que l'esmena diu que s'han d'encarregar els projectes. És a dir, s'han d'encarregar els projectes; és a dir, aquest any que és el darrer any de vigència d'aquest Pla –és a dir, si no es fa aquest any no es compleix el Pla–, en aquest moment, el més calent a l'aigüera; això ens ha de preocupar més. De tal manera que podríem dir el següent: si en aquest moment vingués en Rothschild o la Banca Morgan i digués: «Escolteu, teniu tots els diners del món per fer les instal·lacions escolars que vulgueu», diu: «No, és que no ho podem fer perquè no tenim projectes.» Això és gravíssim.

Bé, després, en definitiva, jo crec que l'esmena de Convergència es podria començar a acceptar si diguessin: «No, escolti, en lloc de fer el 100%, és a dir, en lloc dels 300 milions, en farem el 50%; en lloc de fer tres instituts, en farem dos, etcètera.» Però és que no, és que estem en una relació del zero a l'infinit. Ens diuen zero. No, escolti, no ho podem acceptar, fins i tot, diguem-ne, per un principi de coherència parlamentària. I després, això ens preocupa perquè quan l'any 95 es va presentar aquest Pla comarcal de muntanya es va fer servir la tàctica de l'«ara va de bo, ara sí que ho arreglarem tot»; és clar, l'any 95 hi havia eleccions. I ara tornem a començar una altra vegada i, escolti, «ara va de bo»; és a dir, estem sometent els nostres ciutadans, els ciutadans concretament de les zones de muntanya i de Catalunya, a un conjunt de dutxes escoceses; és a dir, els fem passar de l'eufòria a la frustració absoluta. Això, en definitiva, em penso que a la llarga no és bo per a la moral col·lectiva d'un país.

I en definitiva, jo crec que no es pot acceptar aquesta esmena per un conjunt de coses que són clares. És a dir, crec que hi ha un tema que és molt important, que és el prestigi de les institucions catalanes, entre elles el Parlament. Jo crec que un parlament que accepti que no es

compleixi la llei, no em facin dir que és un parlament de baixa intensitat, però no s'acosta massa a un parlament. Per tant, crec que tenim l'obligació de parlar clar i català i penso que parlem molt més clar i català dient: «Escolti, no podem acceptar aquesta esmena», i tornarem a presentar una altra vegada que es faci..., com a mínim una part d'aquesta promesa, com a mínim es compleixi una part d'aquesta llei; però que, en definitiva, es compleixi zero de la Llei de muntanya en el cas d'ensenyament, quan van dir que era prioritari, crec que és una cosa que no es pot acceptar de cap de les maneres.

El president

Bé, em sembla que està ben entès que no s'accepta l'esmena, doncs.

Per tant, sotmetem a votació la Proposició no de llei en els termes en què va entrar en el Parlament.

Vots favorables a la Proposició no de llei?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició ha estat refusada per 11 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

Proposició no de llei sobre la inclusió de la construcció de l'institut Josep Tapiró, de Reus (Baix Camp) en els pressupostos de l'any 1999 (tram. 250-01726/05)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el que originalment era el primer, el número 1; es tracta d'una proposició no de llei sobre la inclusió de la construcció de l'Institut Josep Tapiró, de Reus, al Baix Camp, en els pressupostos de l'any 1999. És una proposta del Grup Parlamentari Popular; per defensar-la, té la paraula el senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Els estalviaré temps, penso que bastant, perquè l'exposició de motius és prou clara; la necessitat crec que també. Hi ha una esmena que si es vol evitar defensar-la es podrà evitar perquè, parlat amb les entitats i les persones preocupades per la construcció d'aquest institut, entenen que el text de l'esmena els dona perfecta sortida a les inquietuds i, per tant, ens han demanat que l'acceptéssim. Llavors, simplement, dic que acceptem l'esmena i, per tant, els estalvio tota l'explicació.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Francàs. Tanmateix, donarem la paraula a Convergència i Unió per si la volgués defensar. Potser considera que cal defensar-la. Per fer-ho, té la paraula el senyor Josep Sánchez.

El Sr. Sánchez i Pagès

Gràcies, senyor president. Pràcticament, només fer un comentari. L'esmena que nosaltres havíem presentat era simplement cautelar, és a dir, que demanàvem que s'oferissin les garanties per tal que l'Ajuntament cedís el solar i les instal·lacions per poder fer l'obra. Bé, com que em sembla que en aquest moment jo tinc dades que això s'ha complert, per tant, les nostres cauteles pràcticament han desaparegut, i a més, com que tenim la garantia que aquesta obra es farà immediatament i s'inclourà dins dels pressupostos propers de GISA, només dir que votarem favorablement, i felicitar-nos perquè aquesta obra pugui complir els anhels d'unes famílies de Reus que feia un temps que esperaven que es fes aquesta obra. Per tant, nosaltres votarem favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Per tant, entenem que retira l'esmena de manera expressa. Molt bé. Aleshores, doncs, el debat se centra en el text originari sense cap esmena. Per posicionar-se els diversos grups, té la paraula en primer lloc el senyor Bosch, del Grup Mixt.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies. Compartint la brevetat del Grup proposant i del Grup esmenant, també anuncio que votarem a favor.

El president

Moltes gràcies. Esquerra Republicana, senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Nosaltres, com deia el portaveu de Convergència i Unió, tenim coneixement a través del mateix Ajuntament que tot aquest procés està molt avançat. Fins i tot se'ns ha dit que el projecte ja va ser presentat a l'Ajuntament pel Departament fa escassos cinc o sis dies, no fa massa temps, i que, per tant, està tot tirat endavant, i que en aquest sentit no hi ha cap inconvenient no només en votar en contra, evidentment, sinó que ja el procés funciona.

Amb tot, sí que diríem que si aprovem la Proposició no de llei tal com està, tècnicament quedarà una mica estrany, perquè demanarem incloure la construcció d'un institut en un pressupost que ja està aprovat, i com que el pressupost ja està aprovat..., no? Perquè a part de les previsions pressupostàries, no sé si a hores ja ben bé les previsions..., en tot cas, nosaltres no tenim cap inconvenient de fer-ho, i si el senyor lletrat veu que el text, tal com està, té algun problema, demanaríem que tècnicament s'adeqüés perquè es pugués complir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. Per Iniciativa per Catalunya, la senyora Tolosana té la paraula.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable amb una petita reserva: sembla ser que els acords..., que no és objecte d'aquesta Proposició no de llei, per tant, nosaltres votarem favorablement, però quedaria pendent, a la nostra manera d'entendre, el tema de la ubicació dels alumnes que ara estan al CEIP Bernat Calbó, que hi havia una primera proposta de construir un CEIP d'una sola línia, i aquest és un tema que naturalment, com que no està contemplat a la Proposició no de llei, no pot ser objecte de discussió, però voldríem que constés que queda un tema pendent per arrodonir tot el projecte.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Tolosana. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Per anunciar que nosaltres votarem favorablement, perquè desitgem que es pugui solucionar el tema al més aviat possible, al marge de com se solucionés tècnicament si es considera que s'ha de fer alguna esmena tècnica.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Cadevall. Hem acabat el torn de tots els grups. *(El Sr. Sánchez i Pagès demana per parlar.)* El senyor Sánchez em demana la paraula? Digui'm.

El Sr. Sánchez i Pagès

Sí, si em permet el senyor president, simplement per un aclariment. Perquè el comentari que ha fet el senyor Bargalló té el seu contingut, ho hem estat mirant, però nosaltres creiem que com que diu «dotacions pressupostàries», i entenem que això es farà dintre dels pressupostos de GISA, sense més precisió, entenc que els pressupostos de GISA també són dins de les previsions pressupostàries de l'any 99. Per tant, probablement, mirat amb un sentit ampli, també crec que es podria acceptar tal com està. Però, en fi, els serveis de la cambrà ja ho consideraran.

En qualsevol cas, la reserva que fa la senyora Tolosana, també és cert el que ha dit, però ja està previst en l'execució del projecte que es puguin ubicar temporalment uns nois al col·legi o a l'institut Sant Bernat Calbó; això ja està previst, perquè si no el projecte no es podria tirar endavant; efectivament, és així.

Moltes gràcies, senyor president. *(Veus de fons.)*

El president

A veure, per evitar els interrogants i les confusions, malgrat que jo també crec que és perfectament possible d'acordar-ho així, som a temps perfectament de fer una esmena tècnica que digués més clarament el que es vol, penso, no? Això potser ho hauríem de demanar al se-

nyor Francàs, que fos ell que ens fes una proposta alternativa, però que potser seria més clar, més que «incloure la construcció en les previsions...», potser: «perquè s'iniciï la construcció dins de l'exercici 1999», una cosa d'aquest tipus, no ho sé. Com que no trairíem en absolut el fons de la qüestió, en canvi, tècnicament, ho ajustariem millor, segurament.

El Sr. Francàs i Porti

Jo és que he de reconèixer que la fórmula que vam presentar ens agrada molt, però, és clar, si tècnicament té un problema la canviem, si no, no la canviem.

El president

No, no és que tingui un gran problema...

El Sr. Francàs i Porti

Per què ens agrada? Doncs, perquè entenem que una cosa és que hi ha partides pressupostàries que no són nominals, no són concretes, sinó que són més aviat genèriques, de diners, que després es poden destinar a les obres que es vulgui. Llavors, aquest sistema penso el que fa servir la majoria de departaments i que és el que hi ha i a nosaltres ens interessa bastant aprofitar-ho, perquè pensem que després d'aquesta obra d'aquest centre n'hi poden entrar bastants més. Ara, si tècnicament s'ha de dir «previsions pressupostàries» o s'ha de dir no sé què, que m'ho diguin i ho canviem. Però preferiria endegar un model que ens pot ser útil per a més d'una proposició no de llei. *(Pausa.)*

Igual hauria de dir «dins dels pressupostos ja aprovats»? Però no diríem res de nou, no sé.

El president

A veure, buscant aquesta via final, a veure si ens posem d'acord, si en lloc de dir «les previsions pressupostàries», «dins del pressupost». O és el mateix, això? No ho sé. Escolteu, ho deixarem, com que el dubte no és substancial, ho deixarem tal com està redactat, d'acord, també, amb la voluntat inicial del Grup proponent, i llestos. L'única observació –això sí que ho farem als serveis de la cambrà–, és que, com que a tot arreu apareix el cognom Tapiró sense accent, que ha de portar accent.

Bé doncs, sotmetem a votació la Proposició no de llei en els termes originaris.

Vots a favor?

Aquesta Proposició no de llei ha estat aprovada per unanimitat.

Proposició no de llei sobre la manca de consideració sobre el respecte de la realitat plurilingüe en les campanyes institucionals del Govern de l'Estat (tram. 250-01800/05)

Passem al punt número 3 de l'ordre del dia, que és el mateix número 3 que ja hi havia de bon començament. Es tracta d'una proposició no de llei sobre la manca de

consideració sobre el respecte de la realitat plurilingüe en les campanyes institucionals del Govern de l'Estat. És d'Esquerra Republicana i per defensar-la té la paraula el senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Com vostès saben, són diverses les disposicions de caràcter legal que tendeixen –ni que sigui tendeixen– a garantir les diferents realitats lingüístiques de l'Estat. Algunes d'elles com la mateixa Constitució, que de fet situa en un pla de clara inferioritat les llengües cooficials respecte del castellà i que consagra una evident preeminència d'aquesta llengua respecte a d'altres llengües de l'Estat, almenys, en el seu article 3 parla del fet que la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques constitueix un patrimoni cultural objecte de respecte i protecció especial. És a dir, no les situa en un estricte peu d'igualtat, però almenys planteja una sortida a l'atàvica situació de marginalitat institucional del català i d'altres llengües de l'Estat respecte del castellà.

(La vicepresidenta substitueix el president en la direcció del debat.)

En el cas, concretament, de Catalunya, hi ha una norma que és l'Estatut, que és una llei orgànica de l'Estat, però que a més a més, forma part del bloc de la constitucionalitat, que mandata clarament al conjunt dels poders públics, la garantia de l'ús normal i oficial de les dues llengües oficials de Catalunya i, per tant, l'adopció –i cito literalment– «de les mesures i condicions que assegurin llur igualtat plena», com fa de fet la vigent llei de política lingüística, que en el seu article 2, apartat b, diu que la llengua preferent de l'Administració de l'Estat a Catalunya serà, ha de ser el català com a llengua pròpia que és.

Al marge, però, d'aquestes consideracions legals, que em sembla que s'expliquen per si soles, el que està en qüestió i el que planteja aquesta Proposició no de llei és el fet de la voluntat real de l'Estat d'esdevenir respectuós amb la realitat, no només plurilingüística, sinó de fet plurinacional i pluricultural de l'Estat. I portat, si vostès volen, al terreny lingüístic, que és, de fet, el propòsit d'aquesta Proposició no de llei, és si l'Estat assumeix clarament la seva corresponsabilitat en aquest terreny, per raons històriques òbvies; si a més a més, és possible que la normalització pugui fer-se des d'alguns àmbits de l'Administració que no siguin només la Generalitat i l'Administració local i, per tant, estem parlant de l'Administració de l'Estat, concretament, en àmbits molt importants com la Justícia, com l'Administració general, civil i militar, com la documentació per a la identificació personal, l'Institut Cervantes, les emissions internacionals de Televisió Espanyola o, per exemple, la utilització, també, de les diverses llengües en l'àmbit del Congrés i del Senat.

En l'àmbit de l'Administració de l'Estat existeix, però –almenys en la nostra opinió–, dos àmbits que són especialment refractaris per raons diverses a l'entrada o la presència del català. Un d'ells, per exemple, és el Ministeri de Defensa, i l'altre concretament és el Minis-

teri de l'Interior, i això és particularment greu en el cas aquest darrer departament, el Ministeri de l'Interior, per exemple, en les campanyes institucionals que, per exemple, la Direcció General de Trànsit, la coneguda DGT realitza.

D'aquí que alguns ciutadans, algunes ciutadanes, alguns grups polítics, també, preocupats per aquesta situació, van traslladar, per exemple, ja fa alguns mesos, la seva legítima queixa al senyor Mayor Oreja. Concretament, el juliol passat transcendia, per exemple, una carta del ministre a Òmnium Cultural en què rebutjava el fet que les campanyes de la Direcció General de Trànsit es fessin també en català per factors –i lleigeixo literalment– econòmics, com si l'Administració de l'Estat hagués d'actuar com una multinacional o com una *major* d'aquestes de Hollywood, per raons estratègiques. I té una certa gràcia, no deixa de ser una certa ironia que parli de raons estratègiques algú que està administrant tan malament el procés de pau a Euskadi. I finalment, també, alludia a la relació cost-benefici, la qual cosa no deixa de ser, evidentment, ofensiva.

És a dir, reduïa el senyor Mayor Oreja a una qüestió econòmica el que és un dret, el que és l'aspiració legítima de tot un poble i una evident, també, qüestió de sensibilitat. I el senyor Mayor Oreja –salvant evidentment les distàncies i amb el respecte degut– s'emparentava directament –ni que sigui per afinitat– amb aquells que postulaven ja fa alguns anys: «Habla la lengua del imperio», o per exemple s'emparentava amb el senyor Jiménez Caballero, que és aquell qui deia: «Vamos a reducir el catalán a un oscuro diálogo entre payeses.» I a més a més, acabava el senyor Mayor Oreja aquella missiva, aquella comunicació tan simpàtica amb una defensa molt clara del monolingüisme castellà invocant directament l'article 3 de la Constitució, perquè deia que el castellà és la llengua oficial i comuna de l'Estat. El que de fet ens dona –si em permeten la llicència– la raó –senyores i senyors diputats– als diputats, en tot cas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, quan en el debat de la Llei de política lingüística vam insistir i vam dir que no desapareixeria aquesta clara inferioritat del català si no desapareixia també la base en que es recolza, és a dir, el mateix article 3 de la Constitució.

Per tot això, aquesta Proposició no de llei al voltant d'aquesta campanya institucional i d'altres del Ministeri de l'Interior –però també la podríem fer extensiva a altres campanyes institucionals del Govern de l'Estat– el que intentem tots els grups polítics d'aquesta cambra és adoptar un acord pel qual el Parlament traslladi al Govern de l'Estat el seu desencís pel fet que les campanyes institucionals que realitza el Govern de l'Estat no sempre tenen present la realitat plurilingüe de l'Estat. I també traslladar necessàriament al Govern de l'Estat la necessitat de complir el conjunt de resolucions i mandats institucionals que tendeixen a garantir el ple respecte al plurilingüisme de l'Estat i a divulgar les seves campanyes institucionals en totes les seves llengües oficials.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Ridao. Aquesta Proposició no de llei té una esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per defensar-la, té la paraula la senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Gràcies, senyora presidenta. Simplement, per manifestar que estem totalment d'acord amb tota l'exposició que de la presentació ha fet el diputat senyor Ridao, perquè veiem que amb aquesta Proposició no de llei el que es pretén és un respecte a la realitat plurilingüe de l'Estat espanyol i un respecte bàsicament al català, la nostra llengua. Cosa que, com ell ha argumentat, està contemplada en l'article tercer de la Constitució i en l'Estatut.

Jo encara li dirà més coses. Per exemple, el Congrés de Diputats va aprovar el 16 de desembre de 1997 una resolució que instava el Govern a tenir en compte la realitat plurilingüística de l'Estat i a divulgar totes les seves campanyes institucionals en totes les llengües oficials de l'Estat, en el nostre cas el català. Aquest fet, com ell ha recordat, no sempre ha sigut totalment complert, i d'això en tenim proves. Per exemple, jo li voldria recordar el sentit d'una resposta del Conseller de Cultura al mateix diputat que ha presentat la Proposició no de llei en el sentit de lamentar el 10 de setembre de 1998 el fet que fos conscient que no sempre fidelment es complia aquesta Resolució. I també, abundant en els exemples que ell ens ha posat, jo li voldria dir que el diputat del Grup de Convergència i Unió, senyor Manel Josep Silva, el senyor Silva Sánchez, ha interpellat els dos ministres que ell ha anomenat, tant el ministre de Defensa com el ministre d'Interior, per aquesta mateixa qüestió. I en concret, al ministre d'Interior, el senyor Mayor Oreja, li recordava que la campanya que va fer la Direcció General de Tràfic, que és la campanya «Vive» –no sé si és la mateixa a què es referia el senyor Ridao, però aquesta sí– tenia un pressupost de 2.100 milions de pessetes amb espots de ràdio, de televisió, amb anuncis entremig de cines, destinats a evitar els accidents de tràfic, i que d'aquesta campanya ni una sola pesseta es destinava a fer-ho en català.

És per això que estem completament d'acord amb l'esperit de la Proposició no de llei, i el sentit de la nostra esmena ve, bàsicament, en semblar-nos que la seva redacció simplifica el text de la Proposició no de llei, el clarifica i centra la possible acció del Govern de la Generalitat en allò que realment ens interessa. Traslladar el desencís, bé, però el que ens interessa és que d'ara endavant, totes les campanyes del Govern de l'Estat es portin a terme en totes les llengües oficials, que es fonamenta en la realitat plurilingüe de l'Estat, però també en l'article tercer de la Constitució. O sigui que li demanàriem al senyor Ridao que amb aquest esperit volgués acceptar la nostra esmena.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora Sanabra. Per posicionar-se la resta de grups que no han presentat esmenes, intervindrà ara, pel Grup Mixt, el senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Per manifestar que és un d'aquells temes que ja fan una mica de vergonya que s'hagin de tractar en aquest Parlament. Només per respecte a la realitat social i també, sobretot, a la realitat legislativa de Catalunya i de l'Estat espanyol, el Govern de l'Estat hauria de respectar i de fer servir amb normalitat les llengües que ens són pròpies d'aquests diferents pobles i territoris. Per tant, aquesta Proposició no de llei, desgraciadament, és necessària, no perquè hi hagi mancances legals o socials, sinó simplement perquè el Govern se n'oblida o s'oblida d'aplicar aquestes obligacions que té. Per tant, ens sembla una proposició no de llei desgraciadament oportuna i, per tant, i per recordar un cop més al Govern de l'Estat les seves obligacions, hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyora presidenta. I si no li sap greu, no sé si vulnerant una mica l'ordre de les intervencions, jo em posicionaria sobre aquest punt número 3, sobre el punt número 4 i sobre el punt 14, que parlen tots tres d'una qüestió, perquè atès que després ens haurem d'absentar per un debat universitari al qual hem estat convocats i el president de la Comissió hi intervé en nom del seu Grup per poder-la mantenir a vostè de presidenta.

Aleshores, en els tres punts, evidentment, anunciar el vot favorable del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en part per les raons dites, perquè sempre ho hem manifestat així, perquè sempre hem tingut com a punt de referència el 3.3 de la Constitució, i em sembla que justament la insistència en aquest 3.3 de la Constitució ens hauria de fer molt més audaçs a l'hora de comprometre l'Estat en el compliment de la legislació.

De passada, i com que aquests dies s'ha suscitat el tema, recordem que la Constitució insisteix en l'obligació que té l'Estat de donar el suport màxim a totes les lleis que aprovin els parlaments autonòmics. Fins i tot, recordo que hi ha una referència específica al rei. El rei té l'obligació de defensar –en tant que cap de l'Estat– les propostes que aprovem en els parlaments autonòmics, siguin de política lingüística amb les derivacions que tenen, siguin les resolucions que aprovem des d'aquest Parlament. Per tant, com que el tema ja ha estat plantejat més d'una vegada, queda clar que nosaltres entenem que estem en un estat plurilingüe i nosaltres tenim molt clar que hi ha una unitat lingüística i que el que no es pot fer és començar a fraccionar allò que no ha de ser fraccionat. Fa ben pocs dies hi ha tor-

nar a haver una reunió amb persones, tant del País Valencià com de les Illes, que continuen parlant del terme Països Catalans, no com d'una utopia, sinó com d'una realitat nacionalitària –ja dic, no nacional, nacionalitària– en la qual hi ha una sèrie de punts en comú que s'han de tenir en compte a l'hora de fer propostes de tipus cultural.

Justament, en el punt número 14 se'ns parla d'una altra cosa que és l'actualització de la necessitat del català, en aquest cas, per a uns exàmens molt importants d'accés al Registre Oficial d'Auditors que se celebren a Catalunya i que es demana que es pugui fer en català. Jo també, com a referència, voldria citar la que ha citat la senyora Flora Sanabra, que és la resolució del 16 de desembre de 1997, subsegüent a una interpellació defensada pel nostre company Joan Saura en el Parlament de l'Estat i que va arribar a un acord unànime de la cambra; per tant, quan en les preguntes posteriors, per exemple, en les referides en el Senat sembla que no queda tan clara la voluntat com va quedar per part de tots els grups el 16 de desembre de 1997, voldríem recordar que aquí hi ha un acord unànime i que, per tant, responsabilitat de qui vota sabent el que vota, hauria d'aplicar-se en tots aquests punts.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup donarà el seu vot favorable en aquest punt número 3 i, repeteixo també, anunciem que ja sense posicionar-nos donarem el vot favorable al punt número 4 i al punt número 14.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per dir d'entrada que nosaltres votarem favorablement aquesta Proposició no de llei si s'accepta per part del Grup proponent l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, perquè nosaltres entenem perfectament la realitat plurilingüe de l'Estat. Però només volem dir una cosa, també, que ens sorprèn una mica que quan nosaltres hem presentat alguna proposició també demanant que s'accepti aquesta realitat plurilingüe del nostre país a la resta de grups de la cambra, també hagin votat en contra.

Res més que això, gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Bonet. Resta ara el posicionament del Grup proponent respecte a l'esmena presentada... Però, d'alt, perdoni, senyor Dalmau: no compto amb vostè quan no és aquí d'alt. Disculpi. Per posicionar-se el Grup Socialista, té la paraula el senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyora presidenta. No té cap importància, sobretot perquè a més seré d'una brevetat extrema perquè s'han dit, em sembla, tots els arguments sufici-

ents. Els hauria de repetir; per tant, no té cap mena de sentit. Només dir que si poguéssim escollir ens agradaria probablement més el text de l'esmena de Convergència i Unió; ens sembla més ben articulada, fins i tot, perquè això que «el Parlament traslladi el seu desentès» és una expressió no massa feliç, em sembla, i perdonin la rima inesperada. Per tant, ens inclinàrem més aviat a favor de l'esmena. En qualsevol dels casos, votarem a favor.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Dalmau. Ara sí, per posicionar-se el Grup proponent respecte a l'acceptació o no de l'esmena presentada, té la paraula el senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyora presidenta. Únicament per anunciar que el nostre Grup accepta l'esmena i agraeix, en tot cas, la seva presentació al Grup de Convergència i Unió i especialment a la senyora Sanabra per la bona disposició que ha demostrat. En segon lloc, també una qüestió estrictament tècnica, perquè aquest diputat no va intitular el text de la Proposició no de llei originària, i com que veig que els serveis de la cambra han optat per una formulació un tant estranya –diu «Proposició no de llei sobre la manca de consideració sobre el respecte de la realitat plurilingüe»–, bé, en tot cas, si pot constar la meua contrarietat per aquest fet i emplaçar els serveis de la cambra que reformulin aquesta titulació.

De la mateixa manera que el títol corresponent a l'esmena d'aquesta Proposició no de llei, en el butlletí està equivocada; es refereix a un altre punt de l'ordre del dia, que és el punt quart i, per tant, no hi ha correspondència tampoc en això. Per tant, si tenim en compte aquestes dues precisions, em fa l'afecte que amb l'esmena acceptada podríem passar a votació al text de la Proposició no de llei.

La vicepresidenta

Molt bé, senyor Ridao. Així queda enregistrat i passa a ser considerat pels serveis tècnics de la cambra per modificar ambdues imprecisions o errors i, per tant, la votació es substanciaria, es faria sobre el text de l'esmena presentada per Convergència i Unió.

Vots a favor sobre aquest text?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat aprovada per la unanimitat dels membres d'aquesta Comissió.

Proposició no de llei sobre el respecte a la unitat lingüística del català des de les campanyes i les edicions promogudes pel Govern de l'Estat (tram. 250-01807/05)

Passaríem ara al punt 4 de l'ordre del dia, que és el punt 4 de l'ordre del dia original, que és una proposició no de llei respecte a la unitat lingüística del català des de

les campanyes i les edicions promogudes pel Govern de l'Estat. Per defensar-la, té la paraula el senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquesta és una proposició no de llei que està íntimament vinculada a l'anterior que he defensat. De fet, com és sabut i no m'estendré sobre el particular, la totalitat de les forces polítiques d'aquesta cambra i, de fet, el mateix Govern de la Generalitat en més d'una ocasió ha lamentat –i utilitzo l'expressió «lamentar», perquè de fet figura literalment en alguna resposta del mateix Govern– totes aquelles accions que en matèria d'usos lingüístics han pogut comportar d'una o altra forma una infracció de la normativa establerta per l'Institut d'Estudis Catalans, per l'IEC, per les normes de Castelló.

En aquest sentit, correspon al Govern, i de fet el Govern ha assumit aquesta funció en relació, per tant, a les competències que li corresponen, vetllar sempre pel reconeixement que el català és la llengua pròpia de Catalunya, de les Illes Balears, de València, d'Andorra, de la Franja de Ponent i de l'Alguer. D'aquí que el Govern hagi jutjat convenient i ho hagi fet públic, com ha reconegut, per exemple, el mateix conseller de Cultura en una recent resposta a una pregunta parlamentària d'aquest diputat, donar prioritat als contactes, a les gestions que siguin necessàries amb les diverses institucions i les entitats d'aquests respectius territoris.

Tanmateix, malgrat aquests encomiables propòsits, el cert és que, per exemple –i anem una altra vegada a parar a l'àmbit de l'Administració de l'Estat–, el Ministeri d'Economia i Hisenda ha elaborat per a l'exercici de la renda de l'any passat una campanya amb la qual es dota d'un programa informàtic, un programa informàtic que es diu d'ajuda al contribuent –si és que es pot parlar d'ajuda quan s'ha de fer la declaració de renda per part de l'Administració–, en què incorpora un annex dit d'idiomes cooficials i en què es distingeix d'una manera claríssima la versió en català de la seva homòloga en valencià, i a més ho fa utilitzant diferent normativa lingüística en un i altre cas, sense, per tant, en conseqüència, ajustar-se als criteris científics i doctrinals en matèria lingüística. I aquí, en tot cas, porto algunes evidències que ho demostren.

I per tant, és per aquest motiu també, i faig meves les paraules d'algun altre diputat que abans deia que és una mica cansat i fatiga una mica de tornar a insistir sobre aquestes qüestions; per tant, el que proposa en conseqüència aquesta Proposició no de llei és que el Parlament de Catalunya insti, una vegada més, el Govern de la Generalitat per tal que traslladi al Govern de l'Estat la necessitat que, en tot cas, totes les seves campanyes institucionals, però també l'edició de qualsevol document, de qualsevol material, sigui plenament respectuosa amb la unitat lingüística del català i, per tant, també, en conseqüència, intensifiqui els contactes, estableixi convenis i acords amb les institucions, entitats i poders públics de tots els territoris de parla catalana, de tots els territoris que tenen el català com a llengua

pròpia, per tal d'assegurar aquesta unitat lingüística i, per tant, el compliment rigorós de la normativa científica vigent en aquesta matèria.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Ridao. També hi ha una esmena presentada per part de Convergència i Unió; per defensar-la, té la paraula la senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Gràcies, senyora presidenta. Vagi de bell antuvi l'exposició que per part del nostre Grup estem completament d'acord amb el text i amb la iniciativa presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. El que passa és que la defensa de la nostra esmena va en el sentit, en primer lloc, d'introduir i recordar que aquest Parlament es va dotar amb una llei de política lingüística, la Llei 1/1998, que cal que..., a part que es compleixi i es recordi, en les seves disposicions addicionals, tant la primera com la segona de l'esmentada Llei, ja és motiu, és temàtica d'aquesta Proposició no de llei. Per això ens semblava que calia introduir-li la referència a la Llei de política lingüística amb les seves disposicions que en fan efecte.

La segona fórmula de la nostra esmena ve en el sentit que ens sembla de concretar i de millorar el redactat –si se'm permet– de la Proposició no de llei, perquè, realment, això de traslladar al Govern de l'Estat la necessitat que totes les campanyes institucionals..., a nosaltres ens sembla que el redactat de la nostra esmena, que diu: «a fer les actuacions necessàries davant del Govern de l'Estat i els poders públics dels territoris que tenen el català com a llengua pròpia», és un redactat més escaient, i per això li demanàvem al senyor Ridao que ens el pogués acceptar.

I finalment, recordar-li que en el segon punt de la seva Proposició no de llei, ell parla de contactes i convenis i acords entre les institucions, doncs, dir-li que realment aquest és un camp en el qual, iniciatives en aquest sentit, ja se n'estan portant a terme. Per exemple, jo n'hi recordaria només cinc, d'exemples d'actuacions de col·laboració entre els Països Catalans, en aquests darrers, anys en el tema lingüístic. El primer, equivalència de les titulacions de filologia catalana expedides per les universitats del País Valencià i de les Illes. El segon, equivalència dels certificats de llengua catalana expedits per la Junta Permanent del Català, la Junta Qualificadora dels Coneixements del Valencià i la Junta Avaluadora del Català del Govern de les Illes Balears. El tercer, organització d'actes commemoratius per constatar la unitat de la llengua. El quart, publicació de documents sobre la unitat de la llengua catalana; i el cinquè, subscripció d'acords amb el País Valencià i les Illes Balears per a la traducció de documents de l'Administració de l'Estat en una única versió.

És per això que ens sembla que tot i que hi ha molts arguments que s'està treballant en aquest sentit, la nostra esmena, si ens la vol acceptar el Grup d'Esquerra Republicana, seria un bon pas per aconseguir, en un estat plurilingüe, la unitat d'una llengua de les seves.

La vicepresidenta

Gràcies, senyora Sanabra. Per posicionar-se, la resta de grups, començaríem pel Grup Mixt. Té la paraula el senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Per dir que, evidentment, també hi votarem a favor, com suposo que hi votaran a favor la resta de grups parlamentaris. Per sort, el tema de la unitat de la llengua no és polèmic en aquesta cambra, no ha patit massa problemes a l'hora de discutir-lo i de fer resolucions o, fins i tot, aprovar lleis que fan referència ben clara a aquest tema, com tampoc aquest problema no existeix al Parlament de les Illes Balears, però desgraciadament sí que existeix a les Corts Valencianes, i de retruc estic segur que això té influència en el que decideix el Govern de l'Estat a l'hora de fer les seves versions lingüístiques, que, si bé a l'anterior Proposició no de llei ens queixàvem que no tenia en compte la realitat plurilingüística de l'Estat, en aquests moments ens estem queixant que té massa en compte certes realitats que no tenen cap mena de base científica, però que desgraciadament tenen formulació política, existeixen, tenen poder de pressió i fan fer el que el Govern de l'Estat, per desgracia per a la nostra cultura i per a la nostra llengua, està fent.

Per tant, ens sembla que un cop més aquesta Proposició no de llei és reiterativa però oportuna per anar recordant una realitat i una necessitat que malauradament no deixa d'existir, que és recordar la unitat de la llengua i insistir al nostre Govern, el de la Generalitat, perquè no se n'oblidi i continuï o insisteixi en el seu treball per garantir el respecte a aquesta unitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Bosch. Correspondria ara al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que ha utilitzat una formula especial de posicionament avançat, i ara passariem al Grup Parlamentari Popular: té la paraula el senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per anunciar que nosaltres, el nostre Grup, votarà favorablement en aquesta Proposició no de llei si el proponent acceptés l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Bonet. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyora presidenta. Simplement, per manifestar el nostre vot favorable tant si es vota d'acord amb el text originari com amb l'esmena de Convergència i Unió.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Dalmau. Resta ara el Grup presentant, el Grup proponent, posicionar-se respecte a l'acceptació o no de l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió; per fer-ho, té la paraula el senyor Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyora presidenta. Ràpidament, per anunciar l'acceptació de l'esmena i, per tant, la retirada del nostre text de la Proposició no de llei en benefici de la votació d'aquest text alternatiu.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Ridaó.

Passariem a la votació sobre el text de l'esmena presentada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat aprovada per la unanimitat dels diputats i diputades presents en aquesta Comissió.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Proposició no de llei sobre la creació d'un arxiu fotogràfic nacional de titularitat pública (tram. 250-01808/05)

El president

Passem al punt número 5 de l'ordre del dia, és l'originari també número 5: una proposició no de llei d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds sobre la creació d'un arxiu fotogràfic nacional de titularitat pública. Per defensar-la, té la paraula la senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. En absència del diputat senyor Riera, molt més expert que jo en aquests temes, llegiré el text que ell ha construït per substanciar la defensa d'aquesta Proposició no de llei: «Quan aquest estiu» –ens diu– «érem al tanatori de les Corts per acompanyar la família i els amics de Xavier Miserachs, que acabava de morir, professionals de la fotografia van manifestar el seu neguit pels fons fotogràfics dels grans professionals de la fotografia de Catalunya i sol·licitaven la creació d'un arxiu fotogràfic de Catalunya.» Com els explicarà la senyora Vinyet Panyella, tant l'Arxiu Nacional, com el Museu Nacional, tenen una secció específica que pot fer les funcions que en aquesta Proposició no de llei se sol·liciten.

Podríem, potser, haver retirat aquesta Proposició no de llei, però ens ha semblat que fent nostres elements de les esmenes, tant de Convergència i Unió com del Partit Popular, podríem proposar una transaccional que millorava el text presentat per nosaltres en els termes següents –per tant, em posiciono respecte a l'acceptació

de les esmenes ja en aquesta primera intervenció i lleigeixo el text transaccional que ha estat redactat de comú acord amb els presentats de les esmenes, amb els grups que han presentat les esmenes; el text seria: «En coordinació amb l'Arxiu Nacional i el Museu Nacional de Catalunya, el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a potenciar l'adquisició, la conservació i la difusió del patrimoni fotogràfic català, bo i cercant la cooperació necessària dels professionals de la fotografia, als quals seran garantits el seus drets.»

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Tolosana. Només el prec que ens faci arribar a la Mesa el text de la transacció. I donem la paraula, ara, en primer lloc, al Grup Parlamentari Popular perquè té presentada una esmena. El senyor Francàs té la paraula.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Nosaltres estàvem absolutament d'acord amb la filosofia de la qüestió, amb el tema de fons, però sí que ens preocupava que quedés clar que els professionals de la fotografia, igual que els professionals de la literatura, igual que els professionals de l'art tenen uns drets de possessió d'obres, els drets d'autor, i que això havia de quedar claríssim i palès en qualsevol proposició no de llei que donés entrada a una possibilitat d'un arxiu nacional de fotografia en el qual el que es volia fer no solament era la difusió, sinó la promoció també. Per tant, entenem que el text que es proposa ara també respecta o deixa clar que s'han de tenir en compte els drets d'autor dels professionals i, per tant, estem absolutament d'acord amb la versió que es transacciona.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Francàs. Ara, com toca el torn de Convergència i Unió perquè defensi la seva esmena, té la paraula la senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Jo no seré tan breu, però procuraré no trencar la tradició de les poques paraules. Aquesta iniciativa de conservar el que diu el text, «l'escriptura de la llum», segon l'afortunada expressió del seu redactant, que jo suposo que és el senyor Ignasi Riera, d'una banda és cert que ha comportat que el nostre Grup Parlamentari presentés una esmena. Però, d'altra banda, també pensem que ha estat una iniciativa molt positiva per una cosa, perquè al patrimoni fotogràfic, com a nou suport documental o relativament nou suport documental, i més en el nostre país, li cal encara tota una activitat que promogui l'adquisició, la conservació i la difusió. I ens sembla que aquesta iniciativa –sobretot amb l'acceptació de les esmenes que s'han presentat– pot ajudar no solament a incrementar la consciència del valor de la fotografia sota el punt de vista documental i artístic, sinó que també pot

comportar un impuls –funció parlamentària– de cara a la conservació i a la difusió d'aquest patrimoni.

És cert que moltes vegades els artistes –em refereixo en aquest cas a la motivació fonamental de la presentació d'aquesta iniciativa per part del senyor Riera– temen per la continuïtat, per la conservació de la seva obra. Però no és menys cert que el Departament de Cultura –al llarg d'aquests darrers anys, sobretot– ha tingut una cura extraordinària, justament en crear no dos organismes, sinó en crear dues estructures administratives que acullen perfectament i de manera completa totes les possibilitats o pràcticament totes les possibilitats a nivell de Govern, a nivell d'estructura nacional que hi ha per a l'adquisició, per a la conservació i per a la difusió d'aquest patrimoni. Una és l'Arxiu Nacional de Catalunya –l'Arxiu Nacional de Catalunya té tres grans seccions, una de les quals justament és la secció gràfica i fotogràfica–, i l'altra, el Departament de Fotografia del Museu Nacional d'Art de Catalunya. Tant un com l'altre compleixen aquestes funcions: per part de l'Arxiu Nacional sota el punt de vista d'interès més documental, i des del Museu Nacional sota el punt de vista més de recerca, més de creació artística, tant pel que fa a la fotografia més convencional com pel que fa a la fotografia més d'avantguarda.

Voldria fer esment, també, d'un altre aspecte, i és que des de l'Associació d'Arxivers de Catalunya, justament des de la seva fundació l'any 85, es va tenir molt d'interès a tenir cura d'aquests no tan nous suports, però que tradicionalment no semblava que tenien la ubicació adequada, i que es va insistir, s'ha insistit sempre des del vessant professional, bàsicament arxivers, però també museòlegs, per donar cobertura i protecció a aquest patrimoni. I també voldria esmentar que hi ha hagut algunes entitats com ara la mateixa Biblioteca de Catalunya, històricament, o com els arxius locals, també tradicionalment i una mica pel principi de proximitat i de reequilibri territorial, que també han tingut cura de conservar el patrimoni fotogràfic. En aquest sentit, voldria esmentar el fons fotogràfic de l'Arxiu Municipal de Girona o, en aquest cas, un arxiu que jo conec molt de prop, que és l'Arxiu Històric de Sitges, que també té un gran fons.

En qualsevol cas, des de l'Arxiu Nacional i des del Museu Nacional ja hi ha, en aquest moment, fons fotogràfics de fotògrafs i artistes, de personalitats i d'institucions, tant l'un com l'altre. I és en aquest sentit que nosaltres varem presentar l'esmena que Iniciativa per Catalunya ha volgut acceptar i que comporta, justament, la no-fragmentació i el no-aïllament d'aquest patrimoni respecte de les funcions que ha de complir de cara al present i de cara al futur. Nosaltres, evidentment, no creiem necessari la creació d'un nou organisme, perquè entenem que des del punt de vista nacional, global, tant l'Arxiu Nacional com el Museu Nacional compleixen perfectament aquestes funcions, amb un bon equip de professionals i amb els mitjans tecnològics adients. Però sí que creiem necessària, precisament, la potenciació, l'increment de la política d'adquisicions, sigui fomentant donatius, convenis, dipòsits o simplement cessions, i també la difusió, no solament a partir de la celebració de la Primavera Fotogràfica, que és un

esdeveniment que ja compta amb una important tradició al nostre país, sinó en d'altres.

Per totes aquestes raons que he volgut exposar per al coneixement no només de la Comissió de Política Cultural, sinó a efectes de coneixement general, nosaltres, hi insisteixo, no donem suport a la creació d'un nou organisme, però sí que donem tot el suport a la potenciació d'aquest patrimoni amb tota la seva gamma de possibilitats.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Senyora Panyella, avala vostè la transacció?

La Sra. Panyella i Balcells

Sí, sí, ja he manifestat em sembla que implícitament que sí, si ho he de fer explícitament, també. I voldria agrair la disposició d'Iniciativa en acceptar la nostra esmena.

El president

D'acord. El Grup Mixt: per posicionar-se, té la paraula el senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Per dir que votarem a favor. Que considerem positiva la iniciativa presentada amb l'objectiu de conservar en condicions òptimes la memòria fotogràfica del país. També ens felicitem per la transacció que s'ha fet entre el Grup proponent i els grups esmenants, però voldria només observar que quan la senyora Tolosana ha llegit la transacció m'ha semblat entendre que parlava del Museu Nacional de Catalunya; no sé si això és un problema de transcripció o de lectura, però en tot cas deu ser Museu Nacional d'Art de Catalunya, m'imagino. En tot cas, només perquè quedés aclarit en el text i no creem una altre museu en el país. Doncs, simplement això i manifestar, evidentment, el vot favorable a la transacció.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bosch, també per l'observació. Després tornarem a llegir la transacció, perquè tothom sàpiga exactament que és el vota. Esquerra Republicana: el senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Per anunciar favorablement el nostre vot a aquesta proposta, perquè, realment, el suport fotogràfic, que ja és més que centenari, és un suport que cal tenir en compte des del punt de vista documental i des del punt de vista artístic. I és precisament per felicitar-nos perquè a la transacció apareix un concepte que pot semblar balder, que aquí a més a més ha estat introduït pel Grup Popular i a qui li reconeixem aquesta introducció, però que és molt important en el

tema fotogràfic, que és el tema dels drets del fotògraf i dels seus hereus.

Perquè, així com els drets d'autor de l'escriptor estan molt clarament regulats i habitualment –no sempre, però habitualment– són respectats, i els drets d'autor de l'artista plàstic hi ha empreses que es dediquen a vetllar-ne amb absoluta eficiència, els drets d'autor del fotògraf han estat habitualment en aquest país absolutament menyspreats, i ho són encara. A més, suposo que molts membres d'aquesta Comissió reben una revista especialitzada de la Associació de Fotògrafs de Catalunya en què constantment estan denunciant-se la manca de respecte als drets d'autor de fotògrafs per part d'institucions, de partits polítics, de sindicats, de diaris, de revistes i de qualsevol altre mitjà que les utilitzi. Per tant, creiem molt positiu la voluntat de promoure, la voluntat de divulgar, la de recerca, d'estudiar i també la voluntat de mantenir aquest respecte als drets de creació dels fotògrafs.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor... Perdoni: el Grup Socialista, efectivament. El senyor Joan Ferran té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Ha passat molt de temps des que aquella primera imatge que es va impressionar a Catalunya, aquella que va fer en Ramon Alabern el 1839 molt a prop d'aquí, al Pla del Palau, aquí a Barcelona, i també ha passat un bon grapat d'anys des que el doctor Jaume Ferran va fer notables treballs d'investigació en tècnica fotogràfica. Al llarg del temps, aquest país ha tingut moltes entitats, centres excursionistes, agrupacions fotogràfiques de tot tipus, que es van dedicar a tenir arxius molt valuosos, tant en el terreny del folklore com de les troballes arqueològiques, com treballs de tot tipus, fins i tot accidents geogràfics i imatges i paisatges. I el país ha estat molt ric amb persones molt importants en el món de la fotografia. Pensem o parlem d'en Ramon Batllers, retratista de moda; en Agustí Centelles, per exemple, fotògraf durant la Guerra Civil; les fotografies encarregades, per exemple, pel Comissariat de Propaganda de la Generalitat, i més a prop de nosaltres la saga de la família Català, els Pérez de Rozas, actualment Colita, Aymerich, Freixes, etcètera. Hi ha en el nostre país un món molt divers, món d'entitats, món d'agrupacions, món associatiu i moltes persones individuals que ens han llegat una història molt rica en imatges i en coneixements que nosaltres creiem que és molt bo recuperar, catalogar, poder-les gaudir, poder-les interpretar.

Per tant, la posició del nostre Grup, senyores i senyors diputats, és positiva, de votar favorablement aquesta Proposició no de llei, amb esmena o sense esmena, amb transacció si es vol, en el bon sentit que pensem que encoratja encara més a les institucions del nostre país a recuperar un llegat que és nostre, una tradició molt rica que comença –com veiem– des de simplement uns

vint anys després que es fes la primera foto a nivell mundial.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Ferran. Hem acabat el torn de posicionaments. Demanem al senyor secretari si vol llegir, si us plau, el text de l'esmena transaccional que sotmetrem a votació.

El secretari

«En coordinació amb l'Arxiu Nacional i el Museu Nacional d'Art de Catalunya, el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat de potenciar l'adquisició, la conservació i la difusió del patrimoni fotogràfic català, bo i cercant la cooperació necessària dels professionals de la fotografia, als quals seran garantits els seus drets.»

(El Sr. Bargalló i Valls demana per parlar.)

El president

Senyor Bargalló, digui'm.

El Sr. Bargalló i Valls

Estem absolutament d'acord amb el text. Em sembla que l'actual redacció, sintàcticament, pot portar a una confusió, perquè sembla que el Parlament insti en coordinació amb aquests dos organismes que són el Museu i l'Arxiu, i evidentment, el Parlament no insta en coordinació amb algú, sinó que insta que el Govern faci una cosa en coordinació amb aquesta gent. Per tant, fent una alteració sintàctica, seria més clar.

El president

Molt bé. Com que això s'enregistra, senyor Bargalló, encoratgem els serveis lingüístics a fer-ho, que em penso que ja ho haurien fet tots solets, perquè per sort tenim la tutela d'un servei que ja vetlla per aquestes coses. Però té raó el senyor Bargalló, que tal com està escrit ara seria una mica confús.

Bé, entesos, doncs, amb el text, passem a la votació.

Vots favorables a la Proposició?

Ha estat aprovada aquesta per unanimitat de tots els grups, de totes les senyores i senyors diputats.

(La vicepresidenta substitueix el president en la direcció del debat.)

Proposició no de llei sobre la possibilitat que totes les proves i els exàmens d'accés al Registre Oficial d'Auditors tinguts a Catalunya es puguin fer en català (tram. 250-01871/05)

La vicepresidenta

Passarem ara a substanciar el punt sisè de l'ordre del dia, que en el primer ordre del dia presentat era el nú-

mero 14. És una proposició no de llei sobre la possibilitat que totes les proves i els exàmens d'accés al Registre Oficial d'Auditors tinguts a Catalunya es puguin fer en català. L'ha presentada el Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula el senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyora presidenta. No m'entretindré gens a explicar de què es tracta perquè la Proposició no de llei en la seva part expositiva ja ho diu. Es tracta de fer una petita conquesta en el terreny pràctic de l'ús del català, en aquest terreny sempre delicat, que és quan intervenen organismes d'àmbit estatal, malgrat que els exàmens se celebren després a Catalunya, i en conseqüència, ja que se celebren a Catalunya, el que pretenem nosaltres és que també en aquest món dels auditors sigui possible d'utilitzar a Catalunya mateix la llengua del país. Per tant, em penso que no calen més explicacions; simplement, demanar a tots els grups el seu suport per aconseguir, repeteixo, aquest petit avenç en l'ús del català a Catalunya mateix.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Dalmau. No hi ha cap esmena presentada; per tant, correspon ara el posicionament de la resta de grups. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Em sembla que calen poques paraules per manifestar el nostre posicionament favorable a aquesta proposta. Com ha dit el diputat proponent, és la voluntat de fer un pas més, un pas més endavant en la normalització lingüística en el nostre propi país. Per tant, ens sembla absolutament lògic i raonable i, per tant, hi votarem a favor.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyora presidenta. Els motius exposats en les proposicions no de llei anteriors que sobre el tema del respecte a la realitat plurilingüe, el nostre Grup ha presentat són els motius pels quals, de manera evident, votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei. Tot i més quan el que es demana és estrictament el compliment de la llei, també. És a dir, que no pot ser que a Catalunya es realitzin uns exàmens –a Catalunya es realitzin uns exàmens– en els quals hi participin ciutadans d'aquest país i que no puguin utilitzar una de les dues llengües oficials d'aquest país on es realitzen els exàmens i d'on són ciutadans o ciutadanes les persones que hi participen. Per tant, em sembla tan obvi que això hauria de ser tal com demana la Proposició no de llei del Grup Socialista que –dic sense més discurs– hi votarem a favor.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, senyor Bargalló. El Grup d'Iniciativa per Catalunya s'ha posicionat anteriorment. Per tant, correspon ara al Grup Parlamentari Popular: el senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per manifestar el nostre vot favorable a aquesta Proposició no de llei.

La vicepresidenta

Rest a posicionar-se al Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per fer-ho, té la paraula la senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Sí, miri, el nostre Grup també hi votarà favorablement. El que passa és que jo m'hi estendré una mica més perquè voldria exposar a tots els grups, i d'una manera particular al Grup proponent, la possibilitat d'introduir-hi un altre passet més en aquesta conquesta per la normalització i el desenvolupament de la llengua al nostre país.

Tal com deia en la Proposició no de llei, del Ministeri d'Economia i Hisenda en depèn l'ICAC, l'Instituto de Contabilidad y Auditoría de Cuentas. A l'ICAC té al seu càrrec el ROAC –sembla un nom de xifres– que és el Registro Oficial de Auditores de Cuentas, que és el registre on s'inscriuen els auditors que estan acreditats per signar, d'acord amb la Llei d'auditories, les auditories que són preceptives segons la legislació mercantil, ja que totes les empreses han d'emetre uns comptes anuals i, a partir de cert volum de facturació, les empreses han d'auditar aquests comptes i dipositar-los al Registre Mercantil.

Per fer aquesta funció existeixen tres corporacions professionals, que són les que agrupen els professionals inscrits en el ROAC, en el Registro Oficial de Auditores de Cuentas: l'Instituto de Censores Auditores de Cuentas, el Colegio de Economistas i el Colegio de Titulados Mercantiles. L'Instituto de Censores Auditores de Cuentas té diverses seccions territorials. La secció territorial de Barcelona, gràcies a una llei d'aquest Parlament –de la Llei 7/1995, de 28 de juny, de creació del Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya–, està situada, es va convertir en el Col·legi de Censors de Catalunya. Bé, doncs, per accedir-hi calen tota una sèrie de requisits sobre la seva titulació, una formació, una experiència, i llavors superar unes proves d'accés. Aquestes proves, cal recordar que les convoca l'ICAC, però que les corporacions professionals territorials les organitzen d'acord amb un membre designat per l'ICAC, i les dues últimes que s'han fet aquí, ja s'han fet a Barcelona, i és per això que és totalment legal el text d'aquesta Proposició no de llei.

Ara bé, la nostra petició ve en el sentit de si la Proposició no de llei que ara estem debatent demana: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a fer les gestions oportunes prop de l'Institut de Comptabilitat i Auditoria de Comptes per tal que totes

les proves i exàmens d'accés al Registre Oficial d'Auditors tinguts a Catalunya puguin ser fets en català.» Semblantment, si aquests auditors el que fan és després, segons el volum de facturació, presentar aquestes auditories al Registre Mercantil, nosaltres demanàrem que a continuació, després que «puguin ser fets en català,» digués «i així mateix que ho poguessin ser fets els informes que anyalment es dipositen en el Registre Mercantil», com una complementarietat; les proves d'accés i també els informes que es presenten en el Registre Mercantil. Aquesta és la petició que fem d'una manera especial al Grup Socialista i al senyor Dalmau, però a tots els diputats i grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(El Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.)

La vicepresidenta

El senyor Dalmau demana la paraula...

El Sr. Dalmau i Ribalta

El senyor Dalmau, simplement, per dir que està absolutament d'acord amb el que demana la senyora Flora Sanabra; l'únic és que s'ho miri el lletrat d'aquesta Comissió per veure si troba algun vehicle mitjançant el qual, considerant una esmena tècnica en un amplíssim sentit, hi poguéssim incorporar aquest text. Per part nostra ens semblaria magnífic, si fos possible, però això ho ha de decidir la senyora presidenta amb l'assessorament degut.

(Pausa.)

La vicepresidenta

Feta la consulta simultàniament, i el senyor lletrat em comunica que és realment difícil donar entitat d'esmena tècnica a aquest tipus d'esmena. Per tant, potser...

El Sr. Dalmau i Ribalta

Senyora presidenta, si em permet, el que podríem fer és, tots els grups de la cambra, si estem d'acord, fins i tot perquè no hi hagi més protagonismes –que nosaltres no ho busquem, el que ens interessa és el resultat de la qüestió–, és signar una altra proposició no de llei que digui exactament l'addició que suggeriria la senyora Sanabra, i així tard o d'hora ho acabarem aprovant.

(Pausa.)

La vicepresidenta

Aquesta sembla una bona solució a tots els grups; per tant, quedem així, se signarà aquesta proposició conjunta.

I ara, pel que fa a la Proposició no de llei presentada, votarem el text presentat en origen.

Vots a favor d'aquesta Proposició no de llei?

Ha estat aprovada per la unanimitat dels membres d'aquesta Comissió.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Proposició no de llei sobre la divulgació del 60e aniversari dels bombardeigs de Barcelona (tram. 250-01856/05)

El president

El punt setè de l'ordre del dia és el que era en origen el punt desè, d'acord amb la modificació de l'ordre del dia que hem proposat de bon començament de la sessió. Es tracta d'una proposta d'Esquerra Republicana, una proposició no de llei sobre la divulgació del seixantè aniversari dels bombardeigs de Barcelona. Per defensar-la, té la paraula el senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. El motiu d'aquesta Proposició no de llei, si em permeten que comenci per explicar per què va ser presentada, és el fet d'haver assistit a l'estrena d'un documental que es va presentar un parell de dies abans que va ser signada aquesta Proposició no de llei, per tant, a començaments de novembre, sobre els bombardejos de Barcelona entre 1937 i 1939, a base, entre d'altres, d'arxius cinematogràfics italians i, per tant, amb imatges inèdites. Aquest documental tenia, a més a més, l'encert d'entrevistar alts càrrecs de l'exèrcit d'aviació italià que van participar en aquests bombardejos; i per tant, tenia material inèdit gràfic i material inèdit també documental i històric. Aquest llargmetratge documental –o migmetratge, per ser més exactes– que va ser presentat, va ser fet per una productora individual i no tenia en cap moment el suport de cap organisme públic, no en la seva producció, sinó ni tan sols en la voluntat de la seva difusió.

Com sigui que les imatges i el material el vam trobar prou interessant, perquè fins i tot apareixien en aquest migmetratge textos de l'època en què es parla que els famosos bombardejos de Londres, primer, o els d'Hiroshima i Nagasaki posteriorment, en l'època es diu que la concepció del bombardeig massiu de població civil neix a Barcelona, i que Barcelona és la primera ciutat que pateix aquest nou tipus d'acció bèl·lica, doncs, ens va semblar que era pedagògicament molt interessant de recordar aquells fets. No per cap voluntat de refer uns fets polítics, perquè creiem que els temps que han passat –fa seixanta anys– són suficients com per no refer-los, però sí que com una voluntat cívica de recordar una part de la història de la ciutat de Barcelona i d'altres ciutats del país, perquè els bombardejos no van ser només a Barcelona, sinó a altres ciutats del país, tot i que Barcelona és qui ho va patir amb més contundència i amb més densitat. I que, a més a més, podia ser un bon motiu de reflexió a favor del pacifisme, un bon motiu de reflexió a favor de la inutilitat de les guerres i també un bon motiu de reflexió de fets històrics. Per exemple, en el documental es veu també el naixement de l'actual plaça anterior a la catedral de Barcelona; el naixement d'aquella plaça, estrictament, són els bombardejos, perquè són els bombardejos els que fan que la plaça aquella tingui l'amplitud que té ara.

En aquest sentit vam fer aquesta Proposició no de llei, hi insisteixo, demanant que a través de diversos depar-

taments de la Generalitat que creiem que podien tenir competències en la matèria es fes una campanya de divulgació, no de reflexions sobre per què va succeir o va deixar de succeir, que, hi insisteixo, no és el que ens interessa més, sinó sobre el material que hi ha dels fets, perquè em sembla que el material és molt més pedagògic, és molt més contundent, que les imatges són més clares, i que a més les imatges impedeixen discutir, realment, sobre el fet.

I és en aquest sentit que vam presentar aquesta Proposició no de llei. Segurament, potser, és més concreta del que habitualment són les proposicions d'aquest tipus, però que ens semblava interessant que documentals com aquell –i no és l'únic, sabem que s'han presentat dos documentals en públic, dos migmetratges documentals sobre el tema i qualsevol altre que pugui haver-hi–, que serien molt interessants que la població del nostre país, i especialment creiem que l'escolar –i especialment creiem que l'escolar–, hi tingués accés, la conegués i pogués..., més que fer grans jornades de reflexió, sinó que a través de les imatges fos la mateixa població la que reflexionés sobre els fets que van ser molt cruents en el seu moment i que van situar el nostre país, que va patir els bombardejos, la ciutat de Barcelona, que va ser qui en va patir amb més contundència, doncs, com a primera del món a l'hora de ser el conillet d'índies d'una estratègia bèl·lica que després va ser molt important a moltes altres conteses bèl·liques i que esperem que no ho sigui mai més, tot i que hem de recordar que en el fons el que va patir Barcelona fa seixanta anys no deixa de ser el que ha patit Bagdad en els últims mesos, que és el bombardeig de les ciutats, confonent interessos pretesament bèl·lics amb interessos estrictament civils.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. Hi ha una esmena a aquesta Proposició no de llei presentada per Convergència i Unió. Per defensar-la, té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Primer de tot, crec que val la pena agrair l'encert que ha tingut el Grup d'Esquerra Republicana de presentar aquesta Proposició no de llei, perquè ens obliga a recordar uns fets i un passat que, primer, són recents des d'un punt de vista històric, però que són molt llunyans si ho mires des d'un punt de vista humà. Perquè, per més que vulguem, per mi se'm fa molt difícil pensar què és el que va representar aquella guerra, perquè t'imagines la tragèdia, però no la vius de la mateixa manera. La meva mare, quan em parlava de la guerra, ella sí que es veia com d'una tragèdia viscuda, i això ho notaves, recordava les sirenes quan cridaven que hi havia un bombardeig, però, més que res, ella moltes vegades em parlava dels missatges que rebia a través de la ràdio.

Jo vaig estar buscant a veure si trobava el que deien aquests missatges, i en l'obra de l'Edmon Vallès, que parla del 36 al 39, et diu exactament el que deien els

locutors, i sembla que val la pena de llegir-ho, perquè deien ells: «Catalans, hi ha perill de bombardeig. Baixeu ordenadament als refugis. La Generalitat vetlla per vosaltres.» I en acabar, tornava a avisar dient: «Catalans, ha passat el perill. Torneu a les vostres llars i les trobareu intactes.» Com podeu imaginar, realment és un missatge molt optimista que massa vegades no responia a la realitat, però ells ho feien així. Per tant, és bo que nosaltres intentem que la memòria col·lectiva de les generacions que no han viscut la guerra s'alimenti amb els records del fet per tal que ens serveixi, per una banda, d'anàlisi, però per una altra que creixi la voluntat d'enfortir la convivència rebutjant la violència.

És en aquest sentit que nosaltres hem presentat l'esmena. Nosaltres creiem que és important eixamplar el marc; per un costat, que sense oblidar els bombardeigs de Barcelona, ni el material gràfic que ens ha parlat el senyor Bargalló, ni les imatges que, per cert, en el Museu d'Història de Catalunya hi ha una sala dedicada a un bombardeig de Barcelona en què sents les sirenes i veus com s'encenen les llumetes dels llocs on van caure les bombes, doncs, tot recordant això, també s'abasti les altres poblacions de Catalunya que també varen ser bombardejades. Per exemple, hi han algunes poblacions de la Terra Alta que van ser totalment aniquilades, totalment destruïdes, altres com Tortosa, Reus, Tarragona, Palamós, Sant Feliu de Guíxols, o per dir-ne d'altres, Granollers, varen patir danys gravíssims. I per una altra banda, creiem també que cal recordar el que és el fet del bombardeig de Barcelona, però també el què va representar la guerra en la seva globalitat, com va canviar la vida de les persones i, sobretot, les conseqüències que va tenir sobre el nostre poble.

En aquest sentit, doncs, va la nostra esmena, que diu exactament: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a commemorar el seixantè aniversari de la Guerra Civil i els seus efectes sobre Catalunya, amb la voluntat de permetre el record d'aquells fets i consolidar els valors del pacifisme i la solidaritat.» I com que el record sempre és positiu, permetin-me que acabi amb un escrit de joventut que diu: «Sense odi ni rancor vull recordar / els greus ultratges, ofenses d'un passat. / Un poble mai no mor si té memòria. / No em permeteu l'oblit. Vull recordar.»

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Bruguera. Ens hauria de dir de qui és aquest text que ens acaba de llegir. Ah, d'ella mateixa? Moltes gràcies, senyora Bruguera. És que amb la seva modèstia no ha acabat, potser, de quedar clar que era de vostè mateixa; val més que ho sapiguem. Moltes gràcies.

Donem la paraula, ara, als grups perquè es puguin posicionar. En primer lloc, el Grup Mixt: té la paraula el senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Per posicionar-nos sobre aquesta iniciativa parlamentària que fa referència a la

memòria històrica, una memòria històrica que el nostre país sempre s'ha dit que la té massa curta. I per tant, tot allò que sigui recordar, sobretot per evitar repeticions, ens sembla molt interessant. La iniciativa, però, degut als tràmits parlamentaris, evidentment, arriba –crec– una mica tard, perquè fa pocs dies vam commemorar el seixantè aniversari de l'ocupació feixista de Barcelona, era un bon moment per parlar del tema, i estem ja fora del seixantè aniversari de la commemoració d'aquests fets. Però, en qualsevol cas, si això avui s'aprova sempre serà positiu que el Govern de la Generalitat intensifiqui o activi els seus actes de record i d'homenatge a les víctimes dels bombardejos de Barcelona i d'altres ciutats de Catalunya d'aquells anys.

Ara bé, voldria també aprofitar l'avinentesa per recordar que des de l'Ajuntament de Barcelona, la ciutat més castigada per aquests bombardejos, ja porta un any fent activitats de record i d'homenatge respecte al tema d'aquests atacs sanguinaris. Voldria recordar que el 17 de març del 98 es va fer una conferència al Saló de Cròniques de l'Ajuntament de Barcelona, organitzada per la Regidoria de Drets Civils, que va iniciar el procés, per part de l'Ajuntament de la ciutat, de record d'aquest tema. La conferència la van fer el senyor Joan Villarroya parlant dels bombardejos de Barcelona i el senyor Josep Maria Soler Sabater parlant dels bombardejos a Catalunya.

Posteriorment, i per una ordre de l'Alcaldia, també a proposta de la Regidoria de Drets Civils, s'ha creat una comissió cívica de la ciutat formada per una sèrie de persones del món més relacionat amb el record d'aquests fets, amb historiadors, com el senyor Josep Benet, el senyor Josep Maria Soler, el senyor Antoni Nicolau, i representants de la Fundació Lluís Companys, de les Dones del 36, de l'Amical de Mauthausen i Altres Camps i altres víctimes del nazisme, i de l'Associació Pro Memòria als Immolats a la Llibertat de Catalunya, entre altres entitats que participen en aquesta comissió. Aquesta comissió té l'objectiu o s'ha marcat com objectiu, per una banda, reeditar el llibre del senyor Joan Villarroya sobre els bombardejos, a erigir un monument a Barcelona en record de les víctimes dels bombardejos, i el lloc proposat és la Gran Via de les Corts Catalanes amb Balma, que és un dels llocs on va esclatar una de les bombes que va produir més víctimes i més destrosses, ja que segons sembla va enganyar de ple un camió carregat de trilita.

S'està preparant un programa pedagògic, s'està tirant endavant amb entitats com l'Amical de Mauthausen, Fundació per la Pau, etcètera, un pla pedagògic per a les entitats, ONG i escoles, dirigit a totes les escoles, amb el títol *Recuperem la memòria, treballem per la pau*. I també s'està treballant en la dignificació i recuperació dels refugis antiaeris que hi ha encara a Barcelona. Es calcula que n'hi havia uns 1.400, dels quals encara molts, fins i tot, no han estat redescoberts. S'està treballant sobretot en els de la plaça del Diamant de Gràcia i els del Poble-sec, per ser rehabilitats i per fer-los servir com a punt de visita i de memòria històrica, per refrescar la memòria històrica dels ciutadans de Barcelona sobre aquells fets.

També hi han altres propostes que s'estan tirant endavant, com és la participació de l'Ajuntament de Barcelona en la xarxa internacional Ciutats Màrtirs, Ciutats per la Pau, que presideix la ciutat de Gernika, i d'altres propostes com la retirada definitiva de tots els símbols feixistes que encara queden, el monument al general Moscardó, etcètera.

Si bé moltes ciutats de Catalunya van ser bombardejades –i vull recordar especialment el cas de Granollers, que va ser bombardejada el dia 31 de maig del 38, un dijous de mercat, quan tota la carretera estava plena de parades, i justament és la zona on els avions van deixar anar les seves bombes, o sigui, no era per destruir infraestructures, sinó per terroritzar la població civil–, també hi va haver bombardejos a Palamós, Sant Feliu de Guíxols, Lleida, Tarragona, Figueres, etcètera. Ara bé, com ja s'ha dit, a Barcelona va ser un atac massiu iniciat el febrer del 37, i només l'any 38 es comptabilitzen més d'un centenar d'atacs. Va ser, com s'ha dit, també, la primera ciutat del món bombardejada massivament, i es conta que el mateix Churchill, quan es bombardejava Londres, va dir que esperava que els londinencs resistissin amb tanta heroïcitat com els barcelonins.

Per tant, Barcelona, en aquells anys va ser un referent de resistència i de victimització per part dels bombardejos massius fets des d'avions. Es pot considerar que va ser un camp de proves de la Segona Guerra Mundial, que després va ser estès a tot arreu, i una tàctica psicològica, ja que la major part de la població de Barcelona en aquells moments eren dones i nens, ja que els homes eren al front, a la guerra. L'historiador Solé i Sabaté manifesta en un article en un diari, diu: «Nosaltres hem vist actes de defunció on la causa de la mort era la por, no la metralla ni les ferides, ni la indefensió, morien de por.» Literalment la gent moria de por.

Ara bé, per anar acabant, només manifestar que falta un parell de coses per completar tots aquests actes, que almenys des de l'Ajuntament de Barcelona s'estan impulsant. Primer, que el Govern de la Generalitat s'hi impliqui d'una manera més important, i per això confiem que l'aprovació de la Proposició no de llei d'avui servirà en aquest sentit. I segona, que Itàlia, d'on venien bona part, per no dir tots, els avions bombarders que van terroritzar i assassinar la ciutadania de Barcelona durant aquests anys, faci el mateix que va fer Alemanya respecte a la població de Gernika, que és demanar perdó.

Vull recordar que el president de la República Federal d'Alemanya, el senyor Roman Herzog, va dir «Jo vull assumir aquest passat i reconèixer expressament la culpa dels avions alemanys involucrats» –parlant de Gernika–; «dirigeixo a vostès com a supervivents de l'atac i testimonis de l'horror viscut el meu missatge commemoratiu de condolença i dol». Aquest va ser un missatge que després també va ser recollit pel Parlament alemany adreçat a la població de Gernika.

Per tant, nosaltres hem presentat també en aquest Parlament una proposició no de llei, que es veurà quan els tràmits parlamentaris ho permetin, per tal que el Parlament es posicioni en aquest sentit i manifesti la volun-

tat que el Parlament italià o el Govern italià demani excuses pels fets d'aquells anys contra la població de Barcelona.

Per altra banda, també, ja, els grups parlamentaris del Parlament italià coneixen aquesta informació i confiem que hi hagi aviat una resolució en aquest sentit.

Finalment, remarcar la necessitat de no oblidar la història recent, i de manifestar que el record és el millor antídote per evitar repetir pàgines negres de la història com aquesta que van viure tan directament els nostres pares o els nostres avis.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Bosch. Pertoca ara el torn de posicionament al Grup d'Iniciativa per Catalunya: la senyora Carme Tolosana té la paraula.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres, per manifestar el nostre vot afirmatiu a la Proposició no de llei, amb una observació: naturalment farem el que el proponent faci, però l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per nosaltres, té una bondat que és la de fer referència a tot Catalunya, però creiem que treu contingut que ens sembla realment interessant, molt ben explicat en la introducció, que té un contingut pedagògic, educatiu, molt més explícit. En fi, ens sumarem a allò que el senyor Bargalló decideixi.

I no és pas ara per entrar en un concurs de desgràcies, que no és això, però no puc deixar de dir-ho, em sento realment una mica emocionada, perquè no he pogut deixar de recordar –no ho vaig viure, eh?, però el vaig viure com a record present, sempre, en la meua infantesa– el bombardeig sobre el liceu escolar de Lleida, on van morir tantes i tantes criatures, i no és ben bé, bombardejar una escola, un objectiu militar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Tolosana. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Per una vegada, i sense que serveixi de precedent, estem totalment d'acord amb la senyora Carme Tolosana, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. I a nosaltres ens agrada molt més la Proposició no de llei tal com està redactada en el seu inici que no l'esmena, que d'alguna forma sembla que la dilueix una mica. Sobretot, el tema que més ens ha agradat a nosaltres és el tema de l'audiovisual, i que això quedi reflectit, a nosaltres ens agrada. Ara bé, nosaltres, evidentment, respectarem profundament la voluntat del Grup proponent i que decideixi el que sigui. Sigui una cosa o sigui l'altra comptarà amb el nostre suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor Bonet. Ara toca el torn del Grup Socialista: té la paraula el senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Poca cosa a dir després de l'exhaustiva intervenció del senyor Xavier Bosch sobre l'acció de l'Ajuntament de Barcelona i la preocupació del seu alcalde, Joan Clos, al respecte de popularitzar, d'explicar aquestes coses que van passar.

Donar suport a l'iniciativa, evidentment, sobretot fent esment que la tasca que s'ha de fer és una tasca pedagògica, una tasca d'explicació de la solidaritat i del pacifisme, i animar les administracions a fer això que ha explicat el senyor Bosch que s'ha fet, i encoratjar-los a vostès si tenen temps de passar pel refugi del carrer Nou de la Rambla on podran veure, realment, com era per dins un refugi d'aquest tipus, dels molts que hi havia, precisament, al barri del Poble-sec, que és on em sembla que hi havia una de les concentracions més grans de refugis.

Dir això, donar suport a aquesta iniciativa, no sense agrair al senyor Bargalló el seu esment sobre els bombardejos que estan passant en l'actualitat, en el sentit que una tasca pedagògica d'aquest tipus serviria per conscienciar també les persones que qualsevol bombardeig sobre població civil –i aquest és el cas que ha esmentat el senyor Bargalló, de Bagdad o de Bàssora–, són coses que no formen part dels sentiments humanitaris, precisament. Per tant, votarem afirmativament a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Ferran. Ara li hem de preguntar al senyor Bargalló què pensa sobre l'esmena de Convergència i Unió.

El Sr. Bargalló i Valls

Fa bé de preguntar-ho, senyor president. Si vol que li digui, amb una mica de dubtes en aquest moment; per un cantó perquè amb l'esmena presentada per Convergència i Unió, estem d'acord, amb el que diu l'esmena; és a dir, creiem, evidentment, que s'hauria de treballar en el record dels fets succeïts en la guerra del 36, que nosaltres preferiríem que no fos anomenada «guerra civil», perquè les guerres, d'entrada, totes són militars, i aquell va ser un aixecament militar, en tot cas, contra la població civil, que és una cosa diferent. Però, en tot cas, és igual, el nom tampoc fa la cosa.

El que passa és que, per altra banda, nosaltres el que volíem era personalitzar dos fets, dintre aquest record genèric dels fets bèl·lics succeïts volíem personalitzar dues coses. Per una banda, el setge aeri de tres anys amb bombardejos massius a Barcelona, que evidentment tot el país va ser bombardejat, però el setge aeri de tres anys, amb bombardeigs massius i continuats a Barcelona, creiem que és un fet pedagògicament molt contundent, perquè a Barcelona es van bombardejar mercats com a Granollers, escoles com a Lleida, nuclis

antics i històrics com a Corbera d'Ebre, es van bombardejar, tot el que a tot el país va ser bombardejat, Barcelona ho té en el seu conjunt, fins i tot amb fets malaurats com aquella explosió damunt d'un camió de trilita davant on actualment hi ha una seu de l'Institut Nacional de Seguretat, o de l'ICASS o d'un organisme d'aquests..., de l'ICS, de l'Institut Català de la Salut, i clar, va ser un dels bombardeigs més forts.

Per un cantó, volíem personalitzar això, perquè creiem que, aquests records, quan es personalitzen, es visualitzen, es poden mostrar, són més punyents i, per l'altre, també volíem marcar molt el tema pedagògic, el tema escolar, perquè creiem que més allà de conferències d'historiadors de prestigi, de llibres d'historiadors de prestigi en el món escolar a través d'assignatures o de crèdits d'ètica, o de ciències socials, les imatges són molt punyents. I perquè, com dèiem en el text, volíem que això fos una eina de civilitat i pacifisme –volíem marcar molt això–, i de construcció d'una ciutat de progrés que recorda els aspectes dolorosos del seu passat, però ho fa per abastir noves generacions compromeses amb la solidaritat.

Llavors, al text de Convergència i Unió –que hi estem d'acord– ens desapareix, per un cantó, la singularització en el fet, i, per l'altre cantó, el camí pedagògic escolar, que és el que volíem marcar. Per altra banda, voldríem que aquest fos un acord pres per unanimitat de la Comissió. És a dir, en aquest moment ara podríem jugar a dir: «doncs, ara som majoria per aprovar el nostre text, Convergència i Unió seria minoria», fent la fórmula aquella de la recerca del diputat i de la diputada perduts i perdudes, si convé, però tots sabem que podem fer. Però és clar, no ens agradaria, perquè aquest és un tema que voldríem que sortís per unanimitat. Per tant..., veig que la senyora Rosa Bruguera treballa, per tant, esperem els fruits dels seus treballs.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. Treballa i demana la paraula, que és la manera més pràctica de veure si ens posem d'acord. Senyora Bruguera...

La Sra. Bruguera i Bellmunt

A veure, jo els voldria proposar una transaccional, al Grup d'Esquerra, que diria més o menys, bé, que diria exactament: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a commemorar el 60e aniversari de la guerra del 36 al 39, amb especial divulgació dels bombardeigs i els seus afectes sobre Catalunya, amb la voluntat de permetre el record d'aquells fets sobretot a la població escolar i consolidar els valors del pacifisme i la solidaritat.» Li sembla?

El president

Porti-nos-la a la Mesa, senyora Bruguera.

(*Veus de fons.*)

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Perdó, és que els bombardeigs..., jo crec que van haver-hi, com s'ha dit aquí, moltes poblacions que també en

van sofrir i, per tant, estem al Parlament de Catalunya, jo crec que valdria la pena tenir en compte el que és tot el territori català.

El president

A veure. Anem-ho deixant això –no sé si vostès diuen aquest verb, però–; el senyor Francàs té la paraula, a veure.

El Sr. Francàs i Porti

Molt ràpid: podria posar «Barcelona i la resta de Catalunya», i em sembla que així quedaria clar l'intent d'Esquerra Republicana...

El president

El text, senyora Bruguera, si us plau.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Ara l'hi porto.

(Pausa.)

El president

Senyora Bruguera, ens el pot tornar a llegir, i amb això ja fariem el fet, i després vostè ja ens el donarà per escrit.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

D'acord. Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a commemorar el 60e aniversari de la guerra del 36 al 39, amb especial divulgació dels bombardeigs de Barcelona i de la resta de Catalunya i els seus afectes sobre la població amb la voluntat de permetre el record d'aquests fets sobretot a la població escolar i consolidar els valors del pacifisme i la solidaritat.»

El president

Molt bé, així va bé, senyora Bruguera

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Moltes gràcies.

El president

Ara ja ha quedat enregistrat, però, tanmateix, vostè escrigui-ho tal com ho ha llegit.

Vots a favor de la Proposició no de llei, doncs?

Ha estat aprovada per unanimitat. Em penso que era –com ha dit el senyor Bargalló– molt important que fos així, precisament, per unanimitat de tots els grups i tots els diputats i diputades.

Proposició no de llei sobre l'elaboració d'un informe relatiu al primer cicle d'educació infantil (tram. 250-01815/05)

Passem seguidament al punt número 8 de l'ordre del dia, que és el sisè d'abans, i ara ja seguirem l'ordre tal com el teníem, amb exclusió de les que, naturalment, ja hem substanciat.

És una proposició conjunta de diversos grups sobre l'elaboració d'un informe relatiu al primer cicle d'educació infantil. Els grups són: Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Socialista i Esquerra Republicana. D'acord amb l'ordre de les signatures, donem la paraula, en primer lloc, a la senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Aquesta Proposició no de llei, signada pels grups que vostè ha esmentat, és, una vegada més, la demanda de la majoria dels grups d'aquesta cambra, o d'una gran part dels grups d'aquesta cambra, d'obtenir informació fidel sobre la situació del període zero - tres.

Des d'interpellacions en el cas del nostre Grup, moltíssimes preguntes, proposicions no de llei, fins i tot alguna resolució no especialment ben complida, sempre ens trobem amb la mateixa situació: l'educació infantil, per al Govern, quan ens en dona alguna dada, apareix global, no desagregada i moltes vegades referida al complet del període, és a dir, a zero a sis, i poques vegades podem obtenir informació una mica actualitzada del període zero - tres. Sense un coneixement de la realitat, qualsevol proposta política no té consistència.

El que sí que podem percebre tots és l'increment de la demanda social, així que s'obre una llar d'infants, una escola bressol en un municipi, últimament –bé, últimament, en tots aquests anys– només per iniciativa municipal, aquesta escola s'omple i sempre queden famílies que voldrien gaudir d'aquests serveis que no poden fer-ho. I si no ho tinc mal entès, aquest cas és el que succeeix a les quaranta-sis llars d'infants que té la Generalitat de Catalunya per a tot Catalunya.

Per tant, això respon a les repetides demandes de tots els grups, també a la demanda dels col·lectius que defensen el període zero - tres, i aquí limito la meua intervenció per no patrimonialitzar una proposició no de llei que no és pas exclusivament nostra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora Tolosana. El segon grup signant és el Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula la senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Nosaltres també volem continuar insistint en aquest «una vegada més» a què ha fet referència la senyora Carme Tolosana, perquè és, jo crec, d'aquells temes en què el Parlament pot anar decidint necessitats de treball en una línia que és una nova

necessitat en la vida social, en la vida ciutadana i en la vida del món familiar, i que, una vegada més, el Govern de la Generalitat fa cas omís d'aquesta demanda del Parlament de Catalunya.

És, a més, una vegada més, perquè fins i tot al DOGC va ser publicat que es fes una comissió de treball per tal d'elaborar una proposta en aquesta línia, que donés primer un coneixement de quina era la realitat a Catalunya, i propostes de cara a propera organització respecte a aquest tema, l'any 95. Estem a l'any 99 i, el treball, podríem dir que ni s'ha iniciat i que la Comissió solament s'ha reunit quatre o cinc vegades; algun any sencer ni s'ha reunit, malgrat ser una necessitat el fet de conèixer quina és la realitat del primer cicle d'educació infantil.

Per això, també, una vegada més, nosaltres hem presentat conjuntament aquesta Proposició amb els altres grups a l'espera que una vegada, encara que només fos una vegada, es pogués veure realitzat aquest estudi.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Baig. Ara, el Grup d'Esquerra Republicana, per ser el tercer signant; té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president, perdoni. En tot cas, dir que assumim absolutament els plantejaments expressats per la senyora Tolosana i la senyora Baig, que són plantejaments que també hem fet públics en aquesta Comissió i en el Ple del Parlament diverses vegades. I, a més a més, aquesta Proposició no de llei és molt modesta, demana simplement saber en quin estat ens trobem de la situació, fins i tot per prendre les decisions polítiques *a posteriori* i per decidir si les demandes que alguns grups fem són raonades damunt una realitat o no. I si la posició del Departament d'Ensenyament, que no coincideix amb aquestes demandes, està raonada damunt d'una realitat o no. I falta saber en quina situació ens trobem en aquest àmbit, i el que demanem estrictament és tenir unes dades que ens permetin conèixer aquesta situació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. Com que no hi ha esmenes a aquesta Proposició no de llei, donarem la paraula, ara, als grups que no són signants de la proposta. Pel Grup Mixt, en primer lloc, el senyor Fidel Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Encara que el Grup Mixt no és signant d'aquesta proposta, assumim completament el posicionament dels tres grups que signen i, bé, suposem que per qüestió de temps i gestió no ens ha arribat la demanda de possibilitat de signar-la, però, en tot cas, tampoc és una dada important, sobretot perquè constatem, i hi estem totalment d'acord, la necessitat de co-

nèixer quina és la situació real i conèixer les dades públicament de quina és la situació de l'educació infantil en el primer tram, de zero a tres anys, i així poder planificar una política que asseguri l'increment de la xarxa pública en aquest sector de l'educació.

I, per tant, des del Grup Mixt, el nostre vot favorable a aquesta proposta.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Lora. Donarem la paraula, doncs, ara, al Grup Parlamentari Popular: senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. D'entrada, dir que, nosaltres, la preocupació zero a tres la compartim i que per això és que en els debats de pressupostos forcem solucions per a aquesta problemàtica que, fins ara, van encaminades a ajudes genèriques als pares perquè puguin destinar els diners exactament a aquesta edat. Primera previsió.

Segona; per la informació que nosaltres tenim, la Comissió creada l'any 95, l'última reunió ha sigut l'any 98 –no fa pas massa, el 28 d'octubre–, i ja és immediata l'aprovació, la presentació d'aquest estudi que més o menys es demana en aquesta Proposició no de llei.

Per tant, nosaltres no donarem suport a aquest estudi, entenent que hi ha un compromís que es donarà. Sí que el que podem fer és recomanar als serveis mèdics que revisin els membres de la Comissió, perquè aquestes velocitats que han tingut poden ser greus, poden tenir greus problemes mèdics o alguna cosa, perquè no entenem exactament com una comissió pot ser tan lenta per treballar una qüestió.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Francàs. Finalment, per Convergència i Unió, té la paraula la senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Sí, senyor president. Aquest tema és un tema d'interès generalitzat en aquesta cambra; tots els senyors diputats i senyores diputades ho han comentat diverses vegades, el tema del primer cicle de l'educació infantil o de les llars d'infants, o com es deia en el temps en què aquesta diputada s'hi dedicava, a les escoles maternals i de pàrvuls.

Bé, jo els recordaria que aquest és un tema que no està totalment oblidat o ignorat. Per començar, perquè la mateixa LOGSE, en el seu article tercer, ja parla que l'educació infantil constitueix una etapa no obligatòria integrada dins dels ensenyaments de règim general i que consta de dos cicles: del primer i del segon cicle.

Però després em sembla recordar que la senyora Tolosana ha parlat que un dels inconvenients que hi trobava era que, normalment, el Departament d'Ensenyament entenia per «educació infantil» l'etapa zero a sis

anys i que això induïa a desconeixement o dificultats. Jo el que li voldria dir és que, precisament, amb l'Ordre d'1 de març de 1995, es crea la Comissió d'Estudi de les Llars d'Infants, que deixa ben clar que les llars d'infants són els centres docents destinats a impartir el primer cicle d'educació infantil, els zero a tres anys, que és el tema d'aquesta Proposició no de llei.

Si no ho recordo malament, el 16 d'abril de l'any passat, encara no fa un any, aquesta mateixa Comissió va aprovar per unanimitat una proposició no de llei de tots els grups, la Resolució de la qual és la 546/V, que demanava l'estudi de la situació actual de l'educació infantil en el seu primer cicle. Aquests són, doncs, els antecedents.

Quina és, en aquests moments, la realitat i allò que fa motivar el nostre vot negatiu a aquesta Proposició no de llei? Doncs miri, és el convenciment que la Comissió d'estudi que demanava o instava el Govern de la Generalitat que impulsés, o apressés, o solucionés els problemes mèdics, com deia el senyor Francàs, d'aquesta Comissió, doncs, ha tingut efecte i que el compliment d'aquesta Resolució 546/V d'aquest Parlament sobre l'elaboració d'un estudi de la situació actual de l'educació infantil en el període de zero a tres anys, la informació que ha fet el conseller amb referència a ella diu: «En compliment d'aquesta Resolució, el Departament d'Ensenyament ha impulsat el funcionament de la Comissió d'Estudi de les Llars d'Infants, creada l'any 1995, per tal de determinar el model d'estructura i funcionament de les llars d'infants de Catalunya.»

Voldria recordar que aquesta Ordre, doncs, diu ben bé la composició, els objectius, la periodicitat de convocatòries i la definició del treball d'aquesta Comissió. I diu: «L'esmentada Comissió» —com ho ha recordat el senyor Francàs— «es va reunir el passat 28 d'octubre de 1998 i va realitzar un estudi per a conèixer la realitat actual de la distribució de les llars d'infants a Catalunya. Aquest estudi serà presentat a la propera reunió de la Comissió, convocada aquest primer trimestre de 1999».

Tenint en compte que som al segon mes d'aquest trimestre i que el compromís és per a aquest primer trimestre, a nosaltres ens sembla que en el coneixement de l'estudi de la situació de l'educació infantil a Catalunya, doncs, s'hi està a sobre i és això el que motiva el nostre vot negatiu a aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Sanabra. La senyora Tolosana per què demana la paraula?

La Sra. Tolosana i Cidón

Perdó, senyor president. Perquè he estat alludida en la intervenció per la senyora Flora Sanabra, que m'ha atribuït una cosa que jo no he dit, i voldria aclarir-ho.

El president

Així és per contradiccions, perquè d'allusions ens en fem tots a cada moment.

La Sra. Tolosana i Cidón

Sí, sí, perdoni, per contradiccions.

El president

Endavant, endavant, però sigui breu, senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Sí, no he dit de cap manera, tot i que podria tenir motius perquè, en la difusió que ha fet el Departament d'Ensenyament de l'estructura del sistema educatiu de la LOGSE i la reforma per donar-la a conèixer, el període zero a tres no apareix, per tant motius en podria tenir per dir que el Departament no té un coneixement suficient del que és la LOGSE, però no ho he dit; només he dit que apareixen sempre les dades agregades, i no desagregades, de zero a tres i de tres a sis, i que, per tant, la demanda es fa sobre el primer període de l'educació infantil perquè és el gran desconegut.

Gràcies.

El president

Senyora Tolosana, gràcies. La senyora Sanabra també deu voler respondre...

La Sra. Sanabra i Villarroya

Només li voldria aclarir que aquest estudi d'aquest primer trimestre del 99, si el fa la Comissió d'Estudi de les Llars d'Infants, i les llars d'infants són els centres que acullen els zero a tres anys, doncs pot estar ben tranquil·la que aquest estudi només es referirà als zero a tres anys.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Sanabra. No sé si ha quedat tranquil·la, la senyora Tolosana, però, en qualsevol cas, hem acabat la substanciació d'aquest tràmit i, per tant, podem passar a la votació de la Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat refusada per 9 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Proposició no de llei sobre l'escola rural (tram. 250-01839/05)

Passem al punt número 9 de l'ordre del dia, que és el 7 originari, Proposició no de llei sobre l'escola rural. És una iniciativa d'Esquerra Republicana, i per defensar-la té la paraula el senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Com diu la Proposició no de llei en el seu preàmbul, l'existència d'escola, i tradicionalment de parròquia, ha estat i és allò que diferencia

en el sentiment de la mateixa gent un poble amb possibilitats de futur d'un poble amenaçat de desaparició. Hi ha aquesta consciència de si el poble té o no té escola, i en la tradició del país, a més, si té o no té parròquia, allò de fer que el poble encara és viu o és un poble que camina cap a la seva extinció.

L'aparició de la LOGSE i l'aplicació del nou sistema educatiu que s'hi desenvolupa ha augmentat el tancament d'escoles al nostre país, per raons evidents: si fa falta un nombre concret d'alumnes per mantenir l'escola, el fet que l'educació primària perdi cursos i que els alumnes d'aquella edat vagin a l'institut d'ensenyament secundari d'altres poblacions fa que s'hagi accelerat en una part el procés.

Però, en tot cas, el que nosaltres opinem i creiem és que la inversió pública ha de ser equitativa, evidentment, i que, per tant, és injust gastar més diners en una part del territori que a l'altra per a uns temes, però que, a la vegada, aquesta equitat ha de tenir també en compte les prioritats col·lectives. I una de les prioritats col·lectives al nostre país ha de ser l'equilibri territorial. I l'equilibri territorial comporta el compromís de defensa i promoció del món rural.

Això vol dir que és evident que hem d'assumir que és evident que cada vegada serà més car mantenir certes escoles en certs municipis, però, que aquest ser més car és en termes relatius i comparatius, però que les hem de mantenir –però les hem de mantenir–; com és més car de mantenir certes infraestructures als nuclis urbans, i les hem de fer, i com els nuclis urbans tenen infraestructures que mai tindrà el món rural i es paguen amb els diners de tots els ciutadans, dels nuclis urbans i del món rural.

I, aleshores, amb aquesta voluntat d'equilibri territorial, amb aquesta voluntat que l'equitat ha de ser genèrica i que, per tant, l'Administració ha d'entendre que alguns serveis són més cars en una part del país que en una altra, però que amb altres serveis succeeix a l'inrevés, i amb la voluntat màxima de mantenir la vida a molts pobles i, per tant, mantenir l'escola en el màxim que sigui possible –en el màxim que sigui possible– hem presentat aquesta Proposició no de llei.

Aquesta Proposició no de llei intenta –intenta– que les escoles del món rural en perill de ser tancades tinguin –i em permetran que utilitzi un llenguatge que no m'agrada, però, que vol ser entenedor–, puguin tenir més clients. I com poden tenir més clients? Doncs, per dalt i per baix, pels zero - tres i pels adults. I, per tant, els números que ara fixem per decidir si tanquem o no tanquem una escola rural, en el cas que hi hagi voluntat de mantenir-la, que el municipi i l'escola tinguin voluntat de manteniment, doncs, es poden augmentar per als zero - tres i es poden augmentar per als adults.

I, a la vegada, també pensem que a l'hora d'analitzar les xifres, abans de decidir el tancament d'una escola, han de ser unes xifres més ponderades, en el sentit que no cal analitzar el darrer any, o any en curs, sinó que demanem que s'analitzi una mitjana dels darrers anys per tal que, si convé durant dos o tres anys mantenir una escola per sota dels mínims de la ràtio, amb l'esperan-

ça que algun motiu hi hagi d'augment demogràfic per recuperar-la.

Creiem que s'ha de tancar una escola quan ja, diguem-ne, realment no hi ha alumnes, quan ja realment no hi ha alumnes de cap manera. I creiem una altra cosa: mantenir escoles rurals amb aquests paràmetres que nosaltres suposem aquí té un cost dintre el que és el Departament d'Ensenyament, dintre el que és el nou sistema educatiu, mínim, perquè no estem parlant de centenars d'escoles rurals que cal mantenir; no, estem parlant de casos molt puntuals en el Mapa, que estan en perill de tancament, que són molt puntuals en el Mapa i, per tant, el cost econòmic real d'això és un cost molt baix.

Podem parlar del cost pedagògic, i podem parlar si aquestes escoles rurals pedagògicament són fructíferes; també hem de parlar del cost social del tancament. I aquesta Proposició no de llei, hi insisteixo, està feta amb aquests paràmetres, per això, si s'hi fixen, és poc taxativa, sinó que va donant, va apuntant possibilitats de, com deia, ampliar el possibles clients d'aquestes escoles.

Aquest és un tema en què, si avui no surt aquí, el nostre Grup té el compromís de continuar treballant, perquè el nostre Grup assumeix aquelles dues afirmacions que els deia al començament: l'escola i la parròquia fan poble –l'escola i la parròquia fan poble–; en la parròquia no hi podem intervenir, però en l'escola sí. I, a més a més –i a més a més–, l'equilibri territorial és una prioritat col·lectiva, ha de ser una prioritat col·lectiva del país; no podem acabar tenint un país que mig –mig– està tancat entre setmana, perquè només s'omple els caps de setmana. No podem tenir un país la meitat del qual només viu en cap de setmana.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. No té esmenes, aquesta Proposició no de llei. Per tant, donarem la paraula als diversos grups per posicionar-se. Senyor Lora, del Grup Mixt.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, per anunciar el vot favorable.

El president

Moltes gràcies. Senyora Tolosana, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - El Verds.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Proposició no de llei no sé si és senzillament coincident o recull part de les conclusions de les Jornades d'Escola Rural que es van celebrar el mes d'octubre a la Molina. En qualsevol cas, són coincidents la majoria de les propostes –no les recullen totes, és parcial– amb el sentiment, amb la percepció i amb l'elaboració racional i anàlisi racional de la realitat de les escoles rurals.

Val a dir que la preocupació del senyor Bargalló respecte a la qualitat pedagògica, o a la bondat pedagògica, o l'excel·lència pedagògica i educativa de mantenir escoles tan petites està molt compensada –aquest dubte–, perquè estan organitzades en zones, en el que se'n diu les ZER; tenen professors i professores que es desplacen per fer les especialitats, és a dir que precisament, justament per aquesta organització, encara resultaria menys costós mantenir determinades escoles, perquè hi ha un tipus d'infraestructura que és compartida.

Pel que fa als serveis, té vostè tota la raó, de vegades no és tant que desaparegui població, en algun cas sí, però també que els pares o les famílies es desplacen a treballar a un poble més gran i s'han d'endur les criatures perquè no tindran possibilitat d'atendre-les a l'hora de dinar. És a dir que són multitud de situacions, de casuístiques que fan que el perill de l'escola petita, de l'escola unitària, de l'escola rural sigui realment un perill important, amb totes les conseqüències de desaparició, vull dir amb totes les conseqüències que el senyor Bargalló esmentava.

És per aquest motiu que nosaltres donarem un suport plenament entusiasta a aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Tolosana. El senyor Francàs, del Grup Parlamentari Popular, té la paraula seguidament.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Nosaltres compartim la preocupació i, en part, moltes de les explicacions que s'han donat, i per una qüestió fonamentalment, entenc jo, pressupostària, no hi podem donar ni suport entusiasta ni no entusiasta.

En el primer punt, entenem que la solució que s'aplica ara de cinc alumnes és suficient; no..., possiblement la paraula no sigui la bona, no seria suficient, però, en fi, és suficient; no és suficient, però és suficient, no? Sí que també entenem que fins ara –i això ens sorprèn del redactat de la Proposició no de llei– s'inclouen els alumnes d'educació infantil en aquesta suma. (*Veu de fons.*) Sí, pel que sabem nosaltres, sí, s'hi estant inclouent de fet a la realitat, no? Això seria la cosa curiosa, però, en fi, no seria el més important.

Quant al segon punt, jo crec que n'hem parlat sobradament i penso –segueixo dient el que hem dit sempre– que ens hem de plantejar amb seriositat aquest tema en genèric, no només en poblacions rurals sinó en genèric, perquè si no anem en compte acabarem pagant el menjador i el transport a tots els alumnes de Catalunya, després vindran els llibres, possiblement el vestuari i, al final, potser haurem de comprar-los pares, no? Aleshores, o posem una acotació a aquest tema que, fonamentalment, penso jo, ha de ser per la qüestió econòmica personal de les famílies, és a dir, qui necessiti ajuda que la tingui i qui no en necessiti, visqui a prop o lluny, que s'espavili: o anem per una via d'aquest estil o acabarem subvencionant o pagant exactament fins i

tot, hi insisteixo, possiblement buscant pares i tot per a les criatures, no?

En el tercer punt, nosaltres entenem que ara mateix aquest problema es pot reduir molt poc i, en tot cas, hauríem d'analitzar els llocs on es pot reduir perquè entenem que el criteri que s'ha fet servir no ha sigut precisament restrictiu.

I quant al quart punt, d'avaluar la possibilitat d'oferta educativa, bé, nosaltres no som partidaris del que està passat, que és que hi hagi adscripcions a diferents departaments, ho hem dit sempre; però també entenem que si el Govern es vol equivocar en això, és de les poques coses que pot ser legítim que ho faci. Si algun dia nosaltres fóssim decisius per a les adscripcions ho seríem i faríem que tot l'ensenyament, sigui d'adults, de migpensionistes, de criatures noves i velles, fos del Departament d'Ensenyament, però no és el cas. I el que sí entenem és que, ara forçar que, si bé l'adscripció és diferent, el lloc fos el mateix i la possibilitat de crear cursos fos la mateixa, seria pitjor el remei que la malaltia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Francàs. Correspon ara el torn al Grup Socialista: té la paraula la senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Nosaltres saludem aquesta Proposició no de llei perquè, massa sovint, quan parlem d'educació en parlem només des de la visió més urbana, més de ciutat. Potser hem dissenyat, fins i tot, un sistema i unes infraestructures pensant molt més en la ciutat que en el món rural. Per això ens sembla que és obligació de les administracions analitzar d'una manera àmplia i precisa la problemàtica diferencial de l'escola en el context rural, ja que aquest, el món rural, està gairebé passant a la història com a tal i ni tan sols té el benefici de poder dir que està en crisi, com passa amb algun sector de la indústria.

Per això ens sembla que cal donar-hi aquesta visió puntual i molt precisa sobre el món rural, des del punt de no ser tractada amb un procés de decisió igual la zona rural que la zona urbana i, fins i tot, poder distingir dintre del que és cada una de les zones rurals amb les seves necessitats o el seu desenvolupament. Sabem segur que l'escola no pot solucionar els problemes del món rural, però hi pot ajudar molt. Perquè tenir o no tenir escola també fa que pugui créixer o no créixer aquella mateixa possibilitat d'ampliació del poble, de les infraestructures per arribar-hi; per tant, és una responsabilitat veure de quina manera ha de ser tractat.

Nosaltres saludem que en aquest procés de decisió s'inclouessin tots els alumnes d'educació infantil de zero a tres anys. I diem «de zero a tres anys» com a cicle, perquè ens sembla que hauríem de ser molt curosos en el tema de l'escola rural, com hauríem de ser-ho en tots, però que el cicle zero - tres no s'anés trossejant de qual-sevol manera, com veiem que s'està fent a la ciutat, on els centres concertats estan ampliant per baix, per po-

der tenir clients, i a això, evidentment, li dóna molt suport la possibilitat d'aconseguir subvencions i ajudes que són molt més altes per a l'edat de dos anys que per a l'edat de zero, amb la qual cosa s'està donant una facilitat per trossejar el que s'hauria de preservar, que és el cicle zero - tres.

I aquí, li diria al representant del Partit Popular, el senyor Francàs, que per nosaltres no es poden deixar els temes al lliure mercat: del zero a tres, o del servei de transport i menjador, aquell qui pugui... No, hi ha ocasions en què cal, des de l'Administració, ser sensible, que és important que la possibilitat del transport i del menjador doni unes facilitats per restar en el mateix poble o no. I ens sembla que aquests són aspectes que no han de ser tractats exactament igual per a tothom, i per això nosaltres donem el suport a aquesta Proposició no de llei, molt en concret a aquest avançar del zero a tres i en tot el tema d'ampliar també l'oferta cap a formació d'adults, donar bons serveis de transport i menjador, tant per a aquells que resten en el municipi per poder preservar aquesta zona rural, com a aquells que han de ser transportats per anar cap a una altra zona.

I ens sembla que en el punt número 3..., que nosaltres també votarem, però sí que voldríem deixar constància que ens agradaria que es tingués més cura de reforçar tots els serveis per a aquells alumnes de la zona rural, perquè tinguin les mateixes oportunitats que els altres respecte a l'optativitat, cal impartir el primer cicle d'ESO en alguns municipis que no disposin d'IES.

Tot i així, ens sembla que en alguns casos s'ha de poder tenir, també, aquest primer cicle d'ESO, continuar-lo en el municipi. Per tant, ens agradaria, no ho sé, que hi hagués com un procés de decisió en què no tothom fos tractat igual.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Baig. Finalment, donarem la paraula a Convergència i Unió: té la paraula la senyora Flora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Gràcies, senyor president. En primer lloc, deixi'm expressar el total acord amb el senyor Bargalló, diputat que proposa aquesta Proposició no de llei, quant a la brillant defensa que ha fet de l'escola rural de Catalunya, que ens hi hem sentit molt identificats, definint-la com a nucli vertebrador i social de cada poble.

Realment, ell parlava de l'escola i la parròquia; deixi'm dir que, avui dia, i de molt temps, han sigut les tertúlies del mestre o la mestra, el metge que pujava dos o tres dies i el capellà l'únic acte social que hi ha hagut a molts pobles i que, a més a més, la gent pensava, doncs, que eren unes converses, diguem-ne, filosòfiques molt altes i que moltes vegades eren simplement xafarderies, però estic d'acord que era el nucli vertebrador que donava identitat a un poble.

I per això, deixi'm recordar que un dels primers actes que va fer el Govern de la Generalitat va ser desfer el

camí que havien fet les *concentraciones escolares*, que tancava moltes escoles de poble i que les ajuntava a pobles més grans i feia que els nens de pobles petits haguessin de marxar. I així mateix, només per parlar-li del que conec més proper, que és la comarca de l'Anoia, quatre o cinc pobles van ser oberts: Castellfollit de Riubregós, Sant Pere Sallavinera..., bé, van tornar a tenir la seva escola.

Ara bé, el fet que avui, de la manera com es tracta avui l'escola rural, ens sembla que el text que després hi ha de la Proposició no de llei no s'ajusta a la realitat del que ha de ser i voldríem l'escola rural de Catalunya en aquests moments. Per exemple, en el primer punt, quan ens parla de «modificar el procés de decisió de tancament d'escoles o aules»; miri, quan es tanca una escola rural, doncs, es tenen en compte tots els elements. I el mateixos alcaldes, que són els que hi són més propers, no només els de zero a tres anys: si en aquells moments hi ha alguna parella del poble que espera algun fill ja el fan comptar.

Jo li voldria dir que el límit –com ha dit el senyor Francàs– de cinc nens abans de tancar una escola, és que és ja és un límit molt ajustat, i que fins i tot en alguns casos hi ha escoles de menys, però que són excepcions; per exemple, un mestre amb una llarga dedicació a aquell poble que li falten un o dos anys per jubilar-se, o coses d'aquestes. La sensibilitat i el procés d'estudiar realment la situació del poble abans de tancar alguna escola, pot estar ben segur que no cal modificar-los, perquè està àmpliament debatut.

Després ens diu: «ampliar les previsions del transport i menjador escolar». Bé, segurament no em vaig saber explicar prou bé en la defensa dels pressupostos d'Ensenyament, però ja hi havia unes partides per a ampliació, i només com a dada de referència, encara que la LOGSE estableix uns criteris per a la gratuïtat del transport i del menjador, que és exclusivament per als alumnes d'ensenyaments obligatoris que per manca d'oferta educativa en el seu municipi de residència s'han d'escolaritzar en un altre municipi, això ha sigut àmpliament superat a Catalunya o ampliat, i només dir-li que del transport no obligatori els alumnes que se'n van beneficiar l'any 1997-1998 van ser 17.442, i en aquest curs actual, el 1998-1999, en són 18.516. I quant a menjador no obligatori, ha passat de 25.642 a 26.894. Mil alumnes més en cada cas, que em sembla que donen àmpliament resposta al segon punt de la seva Proposició no de llei.

Igualment, quan ens demana incloure en la revisió del Mapa escolar la possibilitat d'extensions de seccions d'ensenyaments secundaris; bé doncs, en els casos en què ha fet falta, no cal demanar-ho perquè ja s'ha fet. Jo recordaria de les comarques tarragonines la creació d'una SES, si no m'equivoco, a Sant Salvador.

En fi, tot un seguit de motius que ens semblen que, tot i considerar l'escola rural a Catalunya com una necessitat vital per la qual els pobles, malgrat la davallada de demografia, i que, molts d'ells, les necessitats dels seus habitants passin a agafar-los com a lloc de caps de setmana i que no hi facin la vida i l'escolarització dels seus fills durant la setmana, però que malgrat això

l'equilibri territorial reclama la màxima potenciació d'aquesta escola rural, ens sembla que les condicions d'avui dia ja l'hi donen, i per això no li votarem favorablement aquesta Proposició no de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Sanabra. Dit tot el que hem sentit, anava a dir que ja votarem, però, el senyor Francàs vol dir alguna cosa ell. Digui.

El Sr. Francàs i Porti

Hi ha hagut una al·lusió d'aquestes a una cosa que no he dit i he dit, que seria una contradicció, llavors aprofitaria...

El president

És una contradicció, digui, senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

No, és que la senyora Assumpta Baig no m'ha entès, però el que és fotut no és que no m'ha entès avui, és que no m'ha entès molts cops, perquè d'aquest tema n'he parlat molt, no? Llavors jo diria que els clixés *a priori* a vegades tenen aquest problema, i és que fan confondre. Si ella té el clixé *a priori* —que no ho sé ni ho prejutjo— que el que el seu Grup pensa és profundament social i els altres tenim una tendència a no ser-ho, que pot ser, l'hi explicaré.

Miri, atorgar ajudes obligatòries, com diu la LOGSE, a menjador i a transport escolar per criteris territorial és profundament i socialment injust, simplement. El que proposa el PP, sempre, és que un senyor no es vegi en la necessitat d'una ajuda pel fet de viure molt a prop o molt lluny, sinó que es vegi beneficiat pel fet de tenir més diners o menys. Perquè és profundament injust que a un senyor, per creuar el carrer, li paguin el menjador i el transport, i és profundament injust que a un senyor que viu a la quinta punyeta, però com que té la desgràcia de viure a la mateixa població se l'hagi de pagar. En això, em sembla que estem absolutament d'acord.

Però, clar, i dic que el que és trist és que el criteri que es va fer pel seu Grup, profundament social, va ser un criteri territorial, i el que voldria el PP no és territorial, seria un criteri profundament social i econòmic, és a dir, el senyor que té diners que s'ho pagui, visqui al davant o visqui a tres-cents quilòmetres, i el senyor que no en té, doncs, que se l'ajudi, visqui al davant o visqui a tres-cents quilòmetres. Aquesta és la diferència. Opiño així, he opinat així i espero poder-ho seguir fent.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Francàs. La senyora Baig demana la paraula per dir-nos si, ara, entén ja o no entén el senyor Francàs, cosa difícil d'imaginar. Digui, senyora Baig.

La Sra. Baig i Torras

Sí, jo intento sempre entendre els plantejaments, i he entès perfectament el que m'ha dit, però tinc la lleugera impressió que ell no m'ha entès a mi, eh? Perquè, jo, el que he dit és que, també en alguns moments, per salvarguardar i protegir necessitats del país, cal que es potenciïn unes determinades línies, com pot ser el tema del menjador dintre d'un mateix municipi, perquè això pot donar que aquell pare i aquella mare que han de marxar del poble pel seu treball, els seus fills restin a l'escola i, per tant, continuï existint escola, perquè estàvem treballant i parlant dins del context del món rural. I he començat la meua intervenció dient: «No podem fixar-nos sempre en els criteris més urbans, sinó que, sovint, quan parlem del món rural, ens hem de fixar en uns altres criteris.»

Per tant, jo he interpretat molt bé el que ha dit el senyor Francàs, espero que ell també hagi pogut entendre i interpretar el que jo he dit.

Moltes gràcies.

El president

Conclourem que el problema no és de no comprendre's, sinó de tenir idees diferents, segurament, sobre la qüestió, cosa molt raonable.

Anem a votar la Proposició no de llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat refusada per 9 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

Proposició no de llei sobre el desenvolupament mitjançant convenis específics amb les universitats catalanes d'ensenyaments a distància adreçats al professorat (tram. 250-01848/05)

Passem al punt número 10 de l'ordre del dia, que és el vuitè originari, una Proposició no de llei sobre el desenvolupament mitjançant convenis específics amb les universitats catalanes d'ensenyaments a distància adreçats al professorat. És del Grup Parlamentari Popular i la defensa el senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Amb la màxima brevetat, perquè penso que també el text és prou clar, no? És a dir, almenys el col·lectiu de professors entén que quan vol fer un curs que considera obligatori, si ells volen accedir a tenir l'acreditació per direcció, aquest curs obligatori seria el curs sobre gestió i direcció, el poden fer fàcilment aquells que tenen els llocs on s'imparteix a prop, i no els que els tenen lluny. Per tan, el que es demanava és que, amb qualsevol universitat a distància de Catalunya, es poguessin oferir aquests cursos, de manera que es poguessin fer independentment del territori on es treballés.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Francàs. Aquesta Proposició sí que té una esmena de Convergència i Unió; per defensar-la, té la paraula el senyor Mutjé.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres hem presentat una esmena aquí, en el sentit que s'inclogui en el text que probablement, si s'accepta, aprovarem, que es prossegueixi la política d'ensenyaments a distància que actualment està portant el Departament d'Ensenyament. Tot el nostre Grup hi estem d'acord amb la formació continuada del professorat, en general i, en particular, el professorat de primària i secundària. I, per aquesta raó, es va fer el Pla de formació permanent del professorat que es ve aplicant des de l'any 1996, en el qual, concretament, es contempla fer ensenyament semipresencial i a distància.

Per tant, és una qüestió que ja es ve aplicant, com he dit abans, des de 1996, mitjançant acords específics del Departament d'Ensenyament amb les facultats de ciències de l'educació de les universitats catalanes. En aquest aspecte podríem parlar d'ensenyaments semipresencials i, d'ensenyaments a distància, mitjançant un acord amb la Universitat Oberta de Catalunya, que ofereix setanta-dues places cada any de formació específica en gestió i direcció de centres d'educació primària i secundària, que és una de les especificitats que demana el Grup Popular aquí.

Vull recordar també que la formació a distància del professorat de primària i secundària la realitzen els instituts de les ciències de l'educació de les universitats catalanes, mitjançant subvenció o acord amb el Departament d'Ensenyament; si bé és cert que la majoria d'aquests ensenyaments, en aquest cas, són presencials.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor Francàs, del Grup Popular, nosaltres votarem a favor de la seva Proposició no de llei si ens accepta l'esmena que hem presentat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor Mutjé. Correspon ara el posicionament dels diversos grups. En primer lloc, el senyor Fidel Lora, pel Grup Mixt.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, per anunciar el vot favorable.

El president

Moltes gràcies. Per Esquerra Republicana, el senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president, per anunciar que votarem a favor tant si s'accepta com si no s'accepta l'esmena de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. Per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Votarem favorablement, tot i que, entre el redactat tant de la Proposició no de llei com de l'esmena, i com es verbalitza o es fa l'explicació d'aquest text escrit, entenem nosaltres que hi ha una petita disfunció, que és que sempre es parla de les universitats a distància i, en canvi, el text parla de totes les universitats.

En qualsevol cas, feta aquesta observació, nosaltres votàrem favorablement.

El president

Gràcies, senyora Tolosana. I finalment, el Grup Socialista: el senyor Magí Cadevall té la paraula.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Espero haver entès el senyor Francàs –almenys he fet el màxim d'esforç–, i li votarem a favor la Proposició que presenta. Per què? Perquè pensem que realment hi ha una necessitat de formació permanent a la societat actual, pels canvis de demanda, pels canvis de mètodes, i també això es produeix en el camp dels mestres i professors i professores.

Evidentment, també ens sembla clar que és convenient que hi hagi una oferta suficient de formació no presencial basada en les noves tecnologies. Nosaltres vam crear, el Parlament, una universitat, la Universitat Oberta de Catalunya, especialista en educació, diguem, no presencial i amb aquestes noves tecnologies, però, també ens sembla bé que aquí es mencionin altres universitats, en el sentit que potser és bo que totes col·laborin en aquestes actuacions i que això es pot fer sense cap rivalitat. Per exemple, actualment, em sembla que existeixen alguns programes de formació no presencial en la col·laboració i conveni entre la Universitat Oberta de Catalunya i altres universitats.

Perquè això és bo no només per donar una oferta suficient, sinó fins i tot perquè les altres universitats vagin aplicant aquestes noves tecnologies, fins i tot com a complementàries en ensenyaments semipresencials dels ensenyaments tradicionals presencials; per exemple, algunes universitats, paral·lelament a l'aula física, han creat voluntàriament, per a algunes matèries, una aula virtual on els estudiant poden, complementàriament, també usar aquestes noves tecnologies per al seu aprenentatge.

Per tant, la finalitat ens sembla bé i, en tot cas, és problema de qui ha presentat acceptar o no la paraula «continuar» que proposa, com altres vegades, Convergència i Unió. Nosaltres, en tot cas, ho votarem i no demanarem votació separada d'aquesta paraula.

El president

Gràcies, senyor Cadevall. Senyor Francàs, accepta l'esmena?

El Sr. Francàs i Porti

Aprofitaré per dir que el senyor Cadevall no solament m'ha entès, sinó que m'ha interpretat bé, cosa que agraeixo, perquè el fet que posés «universitats catalanes» i no posés..., exactament volia dir això: que no tanqués-sim les portes a la resta d'universitats que també tenen els seus drets de poder tenir aquests convenis.

A veure, he d'acceptar l'esmena perquè he d'acceptar la realitat. Si realment hi ha hagut setanta-dues places, hi han sigut. Ara, també demanaré que Convergència, el Departament d'Ensenyament, acceptés una altra realitat, que la vinc denunciant habitualment: que se sàpiga el que fa, perquè curiosament deu tenir places, però, molts dels professionals que han volgut fer aquests cursos no han sabut que hi havia aquestes places i, per tant, s'han sentit incapaços de poder accedir a aquests cursos. Llavors, seria bo que ho fes; fa tantes coses!, doncs que en publiciti la majoria, però que les publiciti amb seguretat que arribi, no? Per exemple, aquella revista tan bonica que tenen, doncs, pot ser interessant per avisar i donar publicitat a aquest tipus de qüestions.

Gràcies, senyor president.

El president

Bé doncs, incorporada...

(El Sr. Mutjé i Pujol demana per parlar.)

Senyor Mutjé, no li respongui tota la política del Govern, ara... Només sobre aquest tema.

El Sr. Mutjé i Pujol

No, no, no... Només una petita intervenció per dir que, amb referència explícita al que demana el senyor Francàs, li he de dir que els cursos de direcció i gestió de centres docents de primària i secundària, les places aquestes de la Universitat Oberta de Catalunya, es van convocar, la primera vegada, al DOGC 2533, del 5 del XII del 97.

El president

Moltes gràcies, senyor Mutjé. Ha estat, efectivament, breu.

Anem a la votació de la Proposició no de llei, que es votarà d'acord amb el text originari, d'acord amb l'esmena de Convergència i Unió.

Vots favorables?

Ha estat aprovada per unanimitat.

Proposició no de llei sobre la modificació de l'article 16 de l'Ordre de 31 de juliol de 1998, de desplegament de l'organització i l'avaluació dels ensenyaments de batxillerat (tram. 250-01849/05) (retirada)

Passem, ara, al punt número onzè de l'ordre del dia, que és el punt novè originari. També és del Grup Parlamentari Popular; es tracta d'una Proposició no de llei

sobre la modificació de l'article 16 de l'Ordre de 31 de juliol de 1998, de desplegament de l'organització i l'avaluació dels ensenyaments de batxillerat. Senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, aquí tinc la sensació que tant és que sigui breu com llarg, que això no tirarà massa endavant, però, bé, intentaré explicar exactament el que vull dir.

En el fons el que es proposa és una mesura de flexibilitat, i penso que és important que es llegeixi l'exposició de motius perquè moltes de les coses que ideològicament es podrien dir les recull la mateixa exposició; és a dir, en aquest punt jo no em situo dintre dels partidaris de la gran eficàcia de les convocatòries, segones convocatòries –no dic això, eh?–, però, simplement també, intento dir que tampoc em situo en el grup contrari, que és la total ineficàcia de les segones convocatòries, eh? I, per tant, entenc que estic parlant d'una cosa que na s'ha d'habitualitzar o supernormalitzar, sinó que és una porta que s'hauria de deixar oberta i, a més a més, ho explicaré una mica independentment de l'exposició de motius, com a membre, durant més de quinze anys, de juntes d'avaluació.

El problema que hi ha, suposo que els qui hi hagin estat ho sabran, és que la justícia de vegades també és dubtosa, no? És a dir, per estats d'ànim, al matí i a la tarda, perquè sigui el tercer curs el que s'avalua o el segon, o perquè a algú li faci mal..., o per una trucada telefònica a mitja junta d'avaluació, pot passar que les qualificacions que es donin, siguin globalitzades, no globalitzades, amb qualificació de tot un any, o d'una prova, amb el sistema del segle XVIII o el sistema del segle XXIII, això és independent, pot passar que un nen es trobi que passa de A a B, immediatament, perquè hi hagi un acord de tothom. I pot passar a B essent més just que fos A, però no sabrà mai ningú, perquè ha passat a B. Si aquesta capacitat de passar a B és o tot o res, evidentment és més difícil o pot ser més injust que no pas si és ni tot ni res. I, en aquest sentit, es voldria deixar una porta oberta perquè hi hagués aquesta possibilitat.

A vegades es fa la crítica que l'examen de setembre és absurd que sigui al setembre. Bé, jo haguera pogut substituir tot el que fos entendre exàmens de setembre com una segona oportunitat, que tant me faria que fos el juny, juliol, agost o setembre com que fos exactament mitja hora després, però, els qui hem estat en juntes d'avaluació també sabem que, a vegades, a un alumne se li ha de donar un cert toc intel·lectual en un determinat tema perquè almenys sigui capaç de demostrar el seu esforç de voler superar aquella determinada assignatura. I insisteixo que això no té absolutament res a veure amb el fet que les avaluacions es facin contínues, que és una altra història diferent, o que sigui contínua no vol dir no individualitzar una assignatura, ni que siguin globals, que no hi té absolutament res a veure tampoc, perquè això no talla mai la possibilitat que una insuficiència en una àrea fos premiada per la junta, pels motius que fos, amb passar curs directament.

És a dir, em sembla que seria bo que els que són educadors hi pensessin, que es posés el que han treballat, i que veiessin que, en el fons, l'únic que es demana, cosa que s'ha fet al Ministeri, és que hi hagi una mesura de flexibilitat que permeti ser menys injustos en una opció, que podem ser-ho freqüentment, que és en les juntes d'avaluació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Francàs. No té esmenes, aquesta Proposició no de llei; per tant, passem directament al posicionament dels grups. Grup Mixt, senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, senyor president. Estant d'acord amb la motivació subjectiva que situa aquesta proposta del Grup Popular, des del punt de vista de flexibilitat i de la possibilitat d'una segona convocatòria, creiem que seria interessant buscar el màxim de debat per tal de trobar els mecanismes de reforma necessaris perquè aquest objectiu pugui ser situat.

Llavors, des d'aquest punt de vista, nosaltres ens abstindrem en aquesta proposta.

El president

Gràcies, senyor Lora. Senyor Bargalló, d'Esquerra Republicana.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Amb el senyor Francàs tenim un avantatge: en la nostra relació és que podem ser bastant francs. I jo li ho diré amb tota franquesa, senyor Francàs. Jo coincideixo absolutament en els dubtes sobre la bondat o no bondat de la segona convocatòria; coincideixo absolutament sobre els dubtes i, encara més, sobre el fet que una majoria d'una junta d'avaluació pugui modificar o no modificar el criteri d'un professor o una professora que ha treballat aquella matèria amb aquells alumnes; coincideixo que la situació que surt de l'Ordre de 31 de juliol del 98 pot portar, en casos concrets, a alguna situació d'injustícia.

El que no acabo de tenir clar, i tinc també els meus seriosos dubtes, és que la solució que s'ha adoptat al Ministeri tampoc no sigui injusta en altres casos, és a dir que la solució adoptada pel Departament d'Ensenyament és injusta en alguns casos ho veig clar; me sembla que la del Ministeri també en altres casos també ho és, i jo ja sé que ara faré una cosa que tampoc hauria de fer, però, estant com estem a les envistes d'un debat monogràfic de política educativa –no, ja té data, senyora Baig, ja té data–, com que el tema de la flexibilitat, no-flexibilitat i tot això em temo que centrarà bona part d'aquell debat –em temo que centrarà bona part d'aquell debat– i potser en aquell debat, que serà més llarg segurament que més pesat, però possiblement més fructífer que en aquest debat de la Proposició no de llei, es pot donar el fet que en parlem més i trobem més punts en comú, o no els trobem i trobem més punts de discussió, però, en tot cas, vostè podrà presentar, si ara

ho retirés per deixar-ho per aquell debat, el mateix text que presenta avui com a resolució.

Hi perdrà, doncs, em sembla que són onze dies, perquè les resolucions es votaran el dia 26 i, per tant, amb onze o quinze dies que perdi de votar-ho tampoc no passa res, i potser en aquell moment veurem més coses i les veurem més clares o les veurem més negatives, però això no li puc assegurar. En tot cas, si ho manté, no hi podrem votar a favor per aquest mateix concepte que ara mateix li acabo de dir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. Per Iniciativa per Catalunya - El Verds, la senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Fer qualsevol reflexió sobre les limitacions, els condicionaments, les dificultats d'objectivar una avaluació mereix sempre ser escoltat perquè són molts aquests límits, totes aquestes dificultats d'objectivitat i d'equanimitat que tots voldríem tenir; voldríem que fos fàcil i que trobéssim un instrument per avaluar amb precisió, fos el funcionament d'una escola, fos el rendiment d'un alumne.

En qualsevol cas, això no és exactament fàcil, hi estaríem tots d'acord, també. Però del que jo estic convençuda és que totes les perversions possibles que es puguin atribuir pel que fa al comportament de l'alumne o pel que fa al comportament de la junta d'avaluació o del professorat individual es poden aplicar al model de l'avaluació continuada o al model d'aquesta avaluació més puntual, o final, o sumatòria, com li'n vulguin dir, que és la que dona sentit perquè hi hagi la segona oportunitat, és a dir, que el fet que hi hagi una primera oportunitat o una segona no és una arbitrarietat que depèn de quin decret es faci, no, sinó del criteri avaluatiu que se segueix al llarg de tot el curs.

En qualsevol cas, i amb el risc de l'error que comporta aquest acte d'avaluació, jo gairebé m'estimaria més equivocar-me en el cas d'una avaluació continuada, que no en l'altre, en què justificaria l'altre model avaluatiu, en què es justificaria la segona oportunitat, com vostè la descriu.

De tota manera, nosaltres, de suport no li'n donarem, però tampoc farem un vot en contra perquè entenem que la preocupació que vostè expressa, amb les dificultats de trobar mecanismes objectius d'avaluació en moltes de les coses en què caldria pensar sobre els batxillerats, ja no sobre el BUP, que ja està passat –i en la meua opinió ben passat estigui–, mereix tota la reflexió i totes les preocupacions i més que les que vostè expressa. Per tant, no hi donarem suport, però tampoc votarem negativament.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Tolosana. Ara, pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Bé, sobre aquest tema de restaurar l'avaluació de setembre en el batxillerat, nosaltres votarem en contra, però voldria dir que ho farem sense cap dogmatisme, és a dir, per tant potser també ens podríem abstenir perquè no ens volem negar en el futur al diàleg sobre aquest tema.

Ara, malgrat tot, per què no votarem a favor? Doncs, perquè ens sembla que és el tema més urgent a modificar dins de l'educació secundària. És a dir, nosaltres pensem que hi ha una gran preocupació en l'aplicació de la secundària, però ens sembla que aquest no és el problema bàsic en aquest moment.

En segon lloc, ens sembla que sempre, dintre dels pedagogs, hi ha hagut dubtes sobre la utilitat de la convocatòria de setembre. El mateix Grup Popular, en l'exposició de motius –hi ha alludit el senyor Francàs–, diu clarament que l'eficàcia global d'aquesta convocatòria és discutible.

Ens sembla, també, i també és un tema que es toca d'alguna manera en algun o altre sentit a l'exposició de motius, ens sembla que no afecta essencialment els drets dels alumnes, en el sentit que poden passar endavant sense avaluar positivament totes les matèries per decisió de la junta d'avaluació, encara que això tingui alguns límits.

També voldríem destacar que, a veure, s'està aplicant un nou sistema d'avaluació i que, en tot cas, potser si es modifiqués el tema de les convocatòries de setembre s'hauria de modificar, o revisar en alguns aspectes, tot el sistema. A part del fet que és el primer any que s'aplica de forma generalitzada el nou batxillerat.

Per acabar, diré que, per nosaltres, més important de cara, podríem dir, al progrés dels alumnes i el seu èxit que restaurar la convocatòria de setembre, potser és començar les activitats dels alumnes el 15 de setembre. Jo recordo que en anys antics, quan no només es destinava molt esforç del claustre de professors a la convocatòria de setembre, sinó fins i tot a una convocatòria de setembre que fa molts anys incloïa alumnes lliures que no eren alumnes presencials de l'institut, doncs ens sembla que aquest pas endavant, si es fa l'any que ve, seria positiu, encara que també ens sembla que s'ha d'explicar molt bé als professionals la conveniència, el motiu d'aquesta proposta de calendari escolar.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Cadevall. Finalment, per Convergència i Unió, té la paraula el senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. I si m'ho permet, jo començaria una mica potser per un punt més habitual de fer-se al final, no? Jo pregaria al senyor Francàs que, després d'haver escoltar els antecessors –no pas a mi, que tot just començo–, s'agafés al suggeriment que el diputat senyor Bargalló ens feia, que ho ajornéssim. I no pas perquè jo cregui que del debat ja anunciat sobre ense-

nyament pugui sortir la solució d'aquesta qüestió amb una concreció, tant com a algú li agradaria, sinó perquè se n'ha de seguir parlant.

Vostè mateix, senyor Francàs, i ens ho deia el senyor Cadevall fa un instant, a l'exposició de motius ja parla de la discutibilitat de l'eficàcia global de la convocatòria, però és que de tot això, de tota aquesta temàtica, el senyor Cadevall ens acaba de dir una cosa també important des de la valoració de polítiques educatives i és que en això de l'ensenyament secundari obligatori començarà a ser hora que tots plegats hi posem el màxim d'esforç per anar-ho modificant. En quins aspectes? En els que convingui, no? Però em sembla que després que el sistema comença a caminar, doncs l'acció més difícil del treball escolar, que és precisament l'avaluació, també la podem aplicar a tota la trajectòria que el nou sistema educatiu ja ha fet fins a aquests moments.

Avaluar, sabem que és complicat; estem en una dinàmica en què cada vegada es va donant més valor a l'aprendre a aprendre i, per tant, això és educar: aprendre a aprendre és educar. I l'avaluació d'un esforç, doncs, de l'alumne i del seu grup de professors i del seu grup de companys i de tota la societat, de tot el seu entorn, aprendre a aprendre, avaluar tot això encara és molt més complicat. Estem en un concepte metodològic, en un tema més de pedagogia que de política, crec jo, però com que tot és polític –també ho crec–, per tant, doncs, és lògic que des de la vessant política, que és la nostra, enfoquem aquests temes metodològics i pedagògics.

Hem de recordar que estem en un sistema educatiu en què el centre educatiu en concret té assignat el tercer nivell de concreció en el sistema i que, per tant, el projecte de centre és important, és molt important. L'equip de professors, que no és fàcil fer equips de professors en un entorn com tenim amb la Llei de la funció pública docent i amb la Llei de la funció pública en general, fer un equip de professors no és fàcil i, per tant, que aquest equip de professors tingui la gran dificultat d'haver d'avaluar, es va exponencialment multiplicant la complicació de l'avaluació. L'encaix que li hem d'anar fent al batxillerat i en els nous cicles formatius de formació professional..., està encaixat entre una educació primària i una continuïtat d'educació secundària obligatòria, i també la universitat.

A la universitat ja no funcionen aquells esquemes d'abans, d'uns exàmens tradicionals, unes convocatòries tradicionals, sinó que s'està treballant en quadrimestres i, per tant, fins i tot aquest alumne de batxillerat, doncs, l'hem d'encaixar en l'abans seu, que és immediatament l'ESO, i amb els seus posteriors cicles superiors o universitat.

Després, per altre cantó –i amb això, senyor Francàs, permeteu-me que us ajudi també en la vostra tranquil·litat interior, que sé que és una preocupació vostra, n'hem parlat fora de comissió i no pas una sola vegada, i reconec, doncs, el vostre interès per a tota la globalitat del tema–, hi ha una divisió d'opinions tremenda dintre dels diferents, no podem parlar del col·lectiu de professors, sinó que cada u és un món i cada grup, cada equip de professors m'agradaria dir,

cada equip de professors més que de claustre, doncs, és un món diferent en això.

Per ara, a Catalunya, hem portat l'organització sense exàmens de setembre durant deu promocions del batxillerat en la seva etapa experimental –les primeres proves d'aptitud a l'accés a la universitat van ser l'any 88– i ambdues de batxillerat, per entendre'ns, batxillerat LOGSE, i les primeres també proves d'accés a la universitat ja es van fer el 97. I això s'ha fet amb tota normalitat.

El que sí que cal dir és que em sembla, senyor Francàs, que, primer, no hi ha convocatòries; no és que fem una segona oportunitat, és que no n'hi ha ni una primera, ni una segona, ni una quarta; l'evolució de l'avaluació continuada és cada moment, cada dia i per a tots, i, per tant, no hi han convocatòries tampoc. Juntament amb el concepte d'avaluació continuada hi ha hagut, des del primer moment, des d'aquella remota Llei del 70, amb la implantació de la general bàsica, hi ha hagut el concepte de recuperació individualitzada, tutoritzada –hauria de ser tutoritzada– per a aquell alumne que té dificultats.

Jo crec que els claustres, els equips de professors de totes les escoles de Catalunya, quan s'enfronten amb la dificultat d'un dels seus alumnes que no perquè no vulgui, no vulgui seguir el tema, sinó per les dificultats, segur que no deixen a l'estacada d'haver de quedar-se en allò que dèiem abans, repetir curs, cap dels seus alumnes. Si més no, si no hi ha unes greus conseqüències, unes greus pèrdues, per malaltia o per altres circumstàncies de temps escolar, i llavors evidentment la gran recuperació és que es quedin en el grup.

Jo, senyor Francàs, amb tota sinceritat li haig de dir que si manté aquesta Proposició no de llei, hi votarem en contra, el nostre Grup. Però em sembla que seria bo que us plantegéssiu el que el senyor Bargalló us ha demanat, us ha insinuat, i jo també us demano, que retiréssiu aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Jané. Senyor Francàs, li han fet unes peticions molt expressives...

El Sr. Francàs i Porti

Sí, sí, són molt concretes. Si es pogués posposar la posposaria, però, com que tècnicament no es pot fer, doncs la retiro, amb l'ànim de tornar-la a presentar i, possiblement també diré de canviar la paraula «setembre» possiblement per «una segona oportunitat» o una cosa així perquè tancaria menys portes.

El president

Gràcies, senyor Francàs. Per a coneixement de tota la Comissió, sembla ser que l'inici del debat i la celebració del debat ja és substanciació de la proposta, per tant l'única via, efectivament, a aquestes altures és la retirada.

Proposició no de llei sobre la instal·lació urgent d'un telèfon a l'escola de Margalef de Montsant (Priorat) (tram. 250-01861/05)

Bé, doncs retirat aquest punt de l'ordre del dia, passem al següent, que és el punt dotzè corresponent a l'onzè originari, Proposició no de llei sobre la instal·lació urgent d'un telèfon a l'escola de Margalef de Montsant, al Priorat. Per defensar-la, té la paraula la senyora Carme Tolosana, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Aquesta és una proposició no de llei no especialment usual en aquesta Comissió i, a més, molt i molt i molt concreta.

Quan vaig assistir a les Jornades d'Escola Rural que es van celebrar a la Molina el mes d'octubre, en un dels grups de treball on jo era com a oient, parlant d'algunes de les dificultats materials que encara persistien –no a totes, eh?, amb sentit de la justícia, però sí en algunes escoles rurals–, va sortir l'exemple que aquesta escola, i potser alguna altra, no tenien telèfon. La mestra, recordo que va dir: «no tinc una cabina externa; sí que tinc l'Ajuntament a prop, però només obre, en ser un poble tan petit, els serveis dos cops a la setmana».

No és només aquest suposat aïllament de l'escola, perquè no té telèfon, també podem entendre que en ser un nucli molt petit això té una dificultat relativa respecte al que podria ser en una zona urbana, o en una zona més aïllada, però també és cert que el fet de no haver-hi telèfon impedeix, per exemple, la instal·lació de la connexió amb la xarxa d'Internet, i això vol dir un handicap per a una escola que, precisament, en podria gaudir millor que moltes altres i aprofitar millor que moltes altres aquest accés a la xarxa.

En qualsevol cas, per motius de seguretat, de comunicació, de no-aïllament en tots els sentits nosaltres fem aquesta Proposició no de llei i esperem el vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Tolosana. No hi ha temes grans i temes petits; aquesta és l'oportunitat en què Margalef de Montsant ha arribat al Parlament i, per tant, hi té tot el dret exactament com tots els altres municipis de Catalunya.

Com que no hi ha esmenes, donem la paraula directament als diversos grups. El Grup Mixt, senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, per anunciar el vot favorable.

El president

Gràcies. Per Esquerra Republicana, el senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Nosaltres lamentem profundament que s'hagi de presentar aquesta Proposició no de llei,

perquè lamentem profundament que una escola –i abans estàvem parlant de les escoles rurals– no tingui telèfon. I el tema d'Internet és el gran discurs de la innovació tecnològica, pedagògica al país, i realment un lloc com Margalef de Montsant, o qualsevol altra escola rural, sigui d'aquella banda del país o de qualsevol altra, necessita un estri d'aquestes característiques de comunicació, avui dia ja pedagògica.

En tot cas, esperem no arribar a votar-la perquè esperem que se'ns expliqui que ja el té. Que també seria bastant lamentable que encara no el tingués, després de la Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari Popular, senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. És trist que una escola no tingui telèfon; el que també és trist és per què no el té. Llavors, jo no sé exactament per què no el té, i per això ho pregunto, però, revisant el que és la legislació, entenc que si no en té és perquè no en vol, la qual cosa encara em sembla més trista, perquè tinc la sensació legal que la facultat de tenir o no tenir telèfon està atribuïda al consell escolar del centre i que llavors no deixa de ser curiós que no en tinguin. Potser qui hauria d'instar, el Parlament, no és el Govern sinó l'escola perquè es normalitzi o es posi al segle XX i adquireixi o faci les gestions necessàries, o demani els diners per tenir un telèfon; perquè potser resulta que no els ha demanat.

Jo he de reconèixer que em sap molt greu que no tingui telèfon, però em sembla que la via no és que el Parlament insti la Generalitat que els posi un telèfon; em sembla que és una via que no és la via que legalment té una escola per tenir un telèfon i, per tant, en aquest sentit, no veig possible votar a favor d'això. Em sembla que seria curiós que el Parlament votés a favor, en aquest sentit, eh?, no el fet que no tingui telèfon, sinó el fet de la via.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Francàs. Pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Nosaltres, senyor president, si no se'ns dona una explicació satisfactòria, votarem a favor, perquè, tal com ha dit el senyor Bargalló, ens sembla que quan es fa tanta publicitat de futurs plans d'introducció de les noves tecnologies..., no s'atengui necessitats i, en tot cas, es posi d'acord amb l'Ajuntament.

El president

Gràcies, senyor Cadevall. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Jordi Argilés.

El Sr. Argilés i Serres

Moltes gràcies, senyor president. Amb brevetat, explicaré o intentaré explicar, per què l'escola de Margalef en aquests moments encara no disposa d'un telèfon.

Tal com ha dit el senyor Francàs, la legislació concreta referent a les escoles –abans hem parlat de les escoles rurals–, en el Decret 198/96 del 12 de juny, l'article 16 del Reglament diu que és el director del centre, en aquest cas la professora d'aquella escola, qui ha de tenir cura de la gestió econòmica i formalitzar els contractes relatius a l'adquisició, alineació i lloguer de béns i dels contractes de serveis i subministraments.

L'escola de Margalef, suposo que, com totes les escoles de Catalunya –almenys l'escola de la Vilella Alta, quan funcionava, doncs, així ho tenia–, rebia cada any una aportació econòmica del Departament d'Ensenyament, no acabaven mai d'exhaurir aquell pressupost que se'ls donava i, per tant, tenia un romanent d'un any per l'altre, i és obligació de l'escola de Margalef fer la contractació d'aquest servei, del telèfon.

D'aquesta manera, si l'escola de Margalef contracta el telèfon es podrà connectar a Internet. De totes maneres, tenir telèfon no vol dir que es puguin connectar a Internet, perquè, abans també s'ha parlat de les ZER, de les zones escolars rurals, que són les que fan la distribució dels ordinadors, per tant, doncs, podria ser que tinguessin telèfon i no tinguessin Internet, perquè no tindrien ordinador. Aquesta és una.

I segona: abans, la senyora Carme Tolosana, la diputada, ha dit que l'Ajuntament està obert dos dies a la setmana. L'Ajuntament està obert quatre dies a la setmana, i la mestra –si no vol és perquè no vol– té a la seva disposició les claus de la Secretaria de l'Ajuntament, que està a tocar mateix de l'escola, és a dir, només cal que faci cinc metres, perquè jo ho he vist, i té a la seva disposició el servei de fax i el servei de telèfon de l'Ajuntament.

Per aquestes dues raons que he donat abans, del Decret de la Generalitat, i per aquesta altra que podria ser més anecdòtica de la bona disposició de l'Ajuntament, el nostre Grup anuncia el seu vot contrari a la Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Argilés.

Sotmetrem la Proposició no de llei a la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

(Pausa llarga.)

Bé, la votació ha obtingut el resultat següent: 10 vots a favor, 10 vots en contra i 1 abstenció. Aplicant el vot ponderat corresponent als grups presents en aquesta Comissió, surt un total d'un 53,5 favor dels qui hem votat a favor i un 50 a favor dels qui han votat en contra. Per tant, la Proposició tira endavant, ha prosperat. *(Aplaudiments.)*

Proposició no de llei sobre el trasllat dels fons notariais concentrats als arxius provincials de Girona, Lleida i Tarragona i a l'Arxiu de la Corona d'Aragó (tram. 250-01865/05)

Bé, superada l'eufòria lògica dels grups de l'oposició d'aquesta cambra, que és natural —no hi estan gaire acostumats—, passarem al punt següent de l'ordre del dia.

En el punt següent, com que és una iniciativa conjunta de tots el grups d'aplicació d'un tema que ja havia estat objecte de debat aquí a la mateixa cambra, a la mateixa Comissió, no sé si cal un posicionament explícit grup per grup, perquè ja es va produir en el seu moment i, ara, el que arriba aquí és una proposta conjunta de tothom. Suggestiria als portaveus o als representants dels grups si cal o no cal, que se substanciï més de pressa.

La senyora Panyella sí que demana intervenir, siguem breus, de tota manera, perquè ja s'ha debatut en aquesta Comissió, eh? Té la paraula.

La Sra. Panyella i Balcells

Gràcies, senyor president. Molt breument, només és per fer memòria i per celebrar la presentació d'aquesta iniciativa conjunta. El nostre Grup Parlamentari —i ara parlo en nom del Grup Parlamentari— considera que és una iniciativa, que és aquesta de retornar els protocols notariais, o sigui la documentació dels protocols notarial als arxius comarcals, els protocols notariais que estan als arxius *histórico-provinciales*, per entendre'ns, i a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, que hi van ser portats en virtut de les disposicions molt anteriors, alguna centenària, molt anteriors a la Llei d'arxius de Catalunya actual i a la recuperació de l'autogovern i, per tant, nosaltres el que considerem molt important és que es porti a terme d'una vegada aquesta redistribució de documentació notarial de Catalunya i que estigui en els llocs d'on no hauria hagut de sortir mai, és a dir, com a mínim de la capital de la comarca o, previ acord del Govern de Catalunya amb els diferents titulars dels arxius públics, en els municipis.

I, en aquest sentit, també voldria remarcar la importància i el gest del Col·legi de Notaris de Catalunya, a Barcelona, de disposar en aquest moment del segon arxiu de protocols més important del món en antiguitat, després del de Gènova, que permet que tot el que és la documentació històrica dels protocols notariais estigui molt més a prop dels ciutadans d'aquest país i de les possibilitats de recerca en tots els àmbits i des de tots els vessants d'aplicació metodològica que es poden portar a terme en els arxius.

Voldríem comentar també que aquesta és una antiga aspiració dels historiadors, dels arxivers, dels investigadors i de les universitats, i que ha xocat sempre amb dues coses: amb la voluntat del titular, que és l'Estat espanyol, per disposició de la Llei notarial vigent, i després ha xocat també amb l'enorme inèrcia i resistència del funcionariat, que és endèmica, del Ministeri de Cultura i dels organismes pertinents. Estic convençuda que si la voluntat política és clara i explícita es podran

vèncer aquestes dificultats, salvaguardant també una cosa, i és la possibilitat de consulta d'aquests protocols en els llocs, en els arxius on fins ara han estat dipositats, gràcies a les operacions de microfilmació o de digitalització que en aquest moment es porten a terme, que nosaltres creiem que és una gran eina perquè els originals tornin al lloc d'on han sortit i, en canvi, l'accés als protocols, a la documentació sigui generalitzada i global en tots els àmbits que calgui o, com a mínim, en els àmbits on han sigut accessibles fins al moment present.

Res més, senyor president, només em cal agrair la seva benevolència, però, em permetrà aquesta disquisició que potser es deu més a la meva professió que no pas, en aquest cas, a la meua actual funció parlamentària, però m'ha semblat important remarcar-ho perquè és una iniciativa que pot resoldre una de les iniciatives prèvies a aquesta conjunta i a les altres que haurien pogut venir, doncs, al llarg del temps.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Panyella. Algun altre grup dels signants vol intervenir, ja que s'ha obert...? Anava a dir «s'ha obert la veda», de paraules, naturalment. (*Pausa.*)

Bé, no n'hi ha cap altra, per tant, passarem a la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Vots a favor?

En coherència amb els grups signants, s'ha aprovat per unanimitat.

Es tractava, ho dic ara perquè me n'adono, m'adono a efectes d'enregistrament que no ho havia dit, del punt número tretzè de l'ordre del dia, que era el dotzè originari.

Proposició no de llei sobre la redacció d'un pla especial per a la conservació del conjunt historicoartístic del municipi de Breda (Selva) (tram. 250-01870/05)

I, ara, passem al darrer punt de l'ordre del dia d'avui, el 14, és a dir, el tretzè originari, que és una Proposició no de llei sobre la redacció d'un pla especial per a la conservació del conjunt historicoartístic del municipi de Breda a la Selva, presentat pel Grup Parlamentari Popular i per Convergència i Unió. Senyor Francàs, té la paraula.

El Sr. Francàs i Porti

Més breu que mai, perquè segueixo pensant que les exposicions de motius hi són per a alguna cosa. De totes maneres, aquest tema es va debatre en el seu moment; el PP en aquell moment no va donar recolzament a la Proposició no de llei que es presentava, vam explicar per què —i, per tant, si algú vol tenir més explicacions em remeto a aquell moment—, i vam explicar també el compromís immediat d'assolir amb Convergència i Unió una proposició no de llei conjunta per presentar

immediatament i, de fet, va ser presentada immediatament i es vota avui.

Insisteixo que les explicacions estan aquí i el per què ens vam posicionar d'aquesta manera va ser dit aquell dia, i entenc que tornar-ho a dir, simplement, seria fer perdre temps.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Francàs. El Grup de Convergència i Unió, cosignant de la proposta... El senyor Lladó té la paraula, i perdoni que encara no li conec prou el nom. Endavant.

El Sr. Lladó i Isàbal

Gràcies, senyor president. Bé, ho ha dit també el senyor Francàs, seré breu. La cronologia de l'exposició ens sembla que resta prou clara, que és que abans d'acabar l'any aquesta qüestió ja es va debatre en aquesta mateixa Comissió. La Proposició no de llei contempla tres punts que esperem que mereixin el suport d'aquesta Comissió: la redacció amb caràcter d'urgència d'un pla especial; que el nou projecte s'adapti a la normativa vigent de la Llei de patrimoni de la Generalitat, i, finalment, que el Govern adopti mesures cautelars fins que no s'hagi elaborat aquest pla especial d'aquest projecte.

Dit això, en tot cas, si hi hagués algun aclariment, ho faríem després.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Lladó. Hi ha unes esmenes del Grup Socialista: les defensarà el senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. També ho faré d'una manera telegràfica perquè el nostre Grup comparteix l'interès i la preocupació dels grups proposants per intentar fer la protecció adequada en el patrimoni historicoartístic del municipi de Breda. Ens sembla que convé que es faci aquest pla especial de protecció i, per tant, que la Generalitat, tal com s'ha dit, doni un suport tècnic a l'Ajuntament per a la redacció d'aquest pla especial, i, evidentment, que es prenguin les mesures adients mentre no sigui redactat.

Com que el nostre Grup té la fortuna de tenir uns assessors tècnics que afinen de debò, els proposo unes esmenes, que són les cinc presentades, que, com veuen vostès, es tracta, en tres elles, de simples comes, de diríem allò de finor de redactat de les propostes. Per tant, ens sembla que es podrien considerar esmenes de caràcter tècnic i, en aquest sentit, les presentem amb la voluntat de millorar el redactat, però, en qualsevol cas, ja anunciem que si no fossin acceptades, com que el contingut ens sembla que és positiu, hi donaríem suport igualment.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Terradellas. Senyor Francàs, senyor Lladó, accepten aquestes esmenes o no? *(Pausa.)* Perdonin, primer posicionarem els grups perquè, a més a més, les esmenes no modifiquen substancialment el contingut, i per tant passarem —un moment, si us plau— primer al posicionament. El Grup Mixt, senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies. Un cop més tornem a discutir sobre la casa abacial del monestir de Breda, que és un exemple de patrimoni no prou protegit per les nostres institucions. Per una banda, la Delegació del Patrimoni Cultural de Girona va autoritzar unes obres en aquest edifici del segle XVI, però era amb la voluntat del propietari actual, una propietat privada, de construir-hi pisos. Només quan una coordinadora per a la defensa del patrimoni històric i artístic de Breda es va mobilitzar i va fer arribar escrits a la Conselleria de Cultura es va obligar a aturar les obres. I això ho reconeix el mateix conseller de Cultura en una resposta que ens va donar per escrit al seu dia.

Ara, les obres estan aturades i es demana, finalment, amb aquesta Proposició no de llei que ara estem discutint, doncs, que l'Ajuntament, que sempre havia tingut una actitud molt tolerant, diguem-ne, amb el propietari i amb la destrucció d'aquest patrimoni, faci un pla especial i que la Generalitat vetlli per la conservació d'aquest patrimoni.

De totes maneres, cal dir que aquest edifici pràcticament a hores d'ara ja està enderrocat. I, per tant, es fa difícil pensar com es pot evitar un mal que ja està fet; en tot cas com es pot restaurar un mal fet. I, en tot cas, penso sincerament que aquesta Proposició no de llei arriba un pèl tard.

En qualsevol cas, pel poc que queda dempeus, esperem que sigui degudament protegit i que, si finalment s'autoritzen les obres que s'hi volien fer originàriament, siguin fetes amb tot el respecte a aquest patrimoni històric.

En tot cas, també esperem que el cas de Breda, que em penso que és un trist cas de deixadesa de l'Administració —i en aquest cas de la Conselleria de Cultura i dels seus òrgans dependents— serveixi de precedent per a actuacions futures i eviti altres mals en altres llocs, ja que molt em temo que en el cas de Breda difícilment es podran ja evitar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Bosch. El senyor Francesc Ferrer i Gironès, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Tornem a parlar del monestir de Breda en aquesta Comissió, i hem de lamentar aquests fets. Nosaltres ho fem des de la tristor,

ho fem des del desencís de veure una Administració que no es preocupa de salvaguardar el patrimoni.

I també he de dir, senyor president, que si nosaltres, ara, estem debatent aquesta Proposició no de llei és gràcies a la Coordinadora en Defensa del Patrimoni Històric i Artístic de Breda, la qual es va organitzar per salvar allò que ni l'Administració ni l'Ajuntament no salvaven.

Aleshores, nosaltres lamentem això, però també lamentem que el batlle d'aquell Ajuntament no hagi..., s'ha dit que havia estat tolerant, jo dic que ha estat cooperant en la destrucció d'aquest patrimoni. L'antiga propietat d'aquesta abadia era de la seva família, i ell va donar llicència municipal a aquest edifici perquè es derruís i ell, un cop van vendre aquest edifici, ell, personalment, va anar a cancel·lar una hipoteca de 17 milions de pesetes que gravava la finca.

Aleshores, davant d'aquests fets lamentables, a mi, com a diputat, em sap greu parlar de la situació, i per això vull justificar la nostra actitud. Per què s'ha de justificar? Perquè aquest nucli urbà històric i arquitectònic es va declarar bé d'interès cultural en el tardofranquisme, el 14 de gener de 1975. I s'ha de dir que el batlle que hi havia en temps del franquisme va restaurar una façana d'aquest palau abacial, amb la qual cosa, tot allò que va fer l'alcalde franquista ara es vol malmenar.

I com es vol malmenar? D'entrada, es parla de remodelatge, quan el que es fa realment és la destrucció. I a això nosaltres no hi veiem justificació de cap mena. I, per altra banda, hi han irregularitats administratives. Hi ha irregularitats, per què? Perquè en les normes subsidiàries del poble de Breda diuen que aquesta àrea és de planta baixa més dos, i, en realitat, el que hi fan és planta baixa més tres. Això, senyor president, va ser denunciat per qui us parla davant la Direcció General d'Urbanisme, amb la qual cosa el mateix conseller de Cultura, quan ens va respondre a una pregunta, ell també va reconèixer aquesta irregularitat i va dir: «d'altra banda, la continuïtat d'aquestes obres restarà també condicionada a la variació de l'alçada i al nombre de plantes previstes, atès que el projecte presentat no respecta en aquest aspecte la normativa urbanística». Això signat pel senyor Joan Maria Pujals i Vallvé.

Què ha passat? Doncs, ha passat que, entre que s'ha presentat aquesta Proposició no de llei i avui, que la discutim, l'Administració de la Generalitat ha autoritzat, ha aixecat la prohibició que tenia de continuació de les obres, per la qual cosa jo diria que aquesta Proposició no de llei, per qüestions cronològiques, s'ha tornat de benèvola en cínica. Per què? Perquè aquí diu que «s'adoptaran les mesures cautelars adients fins que s'hagi elaborat el pla especial...», bé doncs, com que ja han donat permís, ara ja no té sentit. Com també diu: «es vetllarà perquè s'elabori un nou projecte arquitectònic»; bé, però el mes de gener es va autoritzar continuar les obres.

Per això nosaltres no entenem com, havent-hi intervingut com hi ha intervingut la societat civil, com hi han intervingut persones que s'han comportat molt correctament en aquest afer, que només han intentat no poli-

titzar-lo, sinó simplement que se solucionés el tema. També hi ha intervingut el Col·legi d'Arquitectes, el qual en el seu informe també demanava que sobretot la façana històrica existent al carrer del Prat té un gran valor històric com a conjunt, i pensem que en lloc d'enderrocar-la, tal com es proposava en el projecte de remodelació, caldria mantenir-la i restaurar-la. Doncs, això s'ha autoritzat fa unes dues setmanes perquè no es fes.

Aleshores, nosaltres ho lamentem. I gairebé diria, senyor president, que tinc un problema de consciència, que si hem de votar una burla que es fa al patrimoni artístic, arquitectònic i històric del nostre poble, o què hem de fer? No hi podem votar en contra, però sí que votem una cosa que ja ha passat.

I també hi ha una altra qüestió que voldria fer avinent. Aquí hi ha un claustre que està adossat al monestir; dels quatre costats només se n'ha pogut salvar un, però sí que s'ha trobat, fent unes petites excavacions, el pòdi-um del perímetre d'aquest claustre. Aquesta Coordinadora demana, senyor president, que això es conservi, perquè aquest batlle ja ha tornat a presentar un altre projecte per edificar damunt del claustre.

Nosaltres demanem que, si us plau, no facin el mateix que han fet aquí –i també era de dues plantes i també n'hi fan tres. Si us plau, nosaltres el que demanàriem és que, efectivament, aquest pla especial es fes i que protegís tot això, i que es protegís amb sensibilitat. No pot ser que un alcalde democràtic sigui més insensible que un del temps de la dictadura; això és impossible, això no pot ser. I ha de ser la societat civil la que ha de reclamar això?

Senyor president, nosaltres no podem votar en contra, però, si votem a favor, que consti que és amb totes aquestes reticències.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Ferrer i Gironès. Hem acabat el torn de posicionaments? Em penso que ja ha intervingut... Ah, no, perdó, queda Iniciativa per Catalunya: senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. El 2 de juliol de 1998, Iniciativa per Catalunya - Els Verds presentava a aquest Parlament una proposició no de llei que feia al·lusió al problema esmentat fins ara. El 5 de novembre de 1998, aquesta Comissió debatia aquest tema i és aquesta al·lusió de mena de grup innominat que la presentava que va donar lloc a un debat, a una discussió amb un resultat especialment desfavorable: 4 vots a favor i 21 en contra. Després ha passat el que el senyor Ferrer i Gironès ha anat explicant; no han anat pas les coses a millor.

A mi em sembla que les explicacions contingudes a l'exposició de motius de la nostra Proposició no de llei i la intervenció del diputat senyor Boada, que la va defensar, és argument suficient per allò que caldria justificar tot el que nosaltres vam presentar i que, ara, d'una

manera més aigualida i una mica cínica, com deia el senyor Ferrer i Gironès, es presenta en aquest moment.

Només voldria donar lectura a unes notes molt breus que la Coordinadora en Defensa del Patrimoni Històric i Artístic de Breda ens ha fet arribar. Algunes fan al·lusió al preàmbul, ja sé que la votació es fa sobre el contingut exacte de la Proposició i no pas sobre el preàmbul, o sobre l'exposició de motius, però em sembla que, com que és breu, l'explicació, val la pena per respecte a aquesta Coordinadora i al mateix Parlament, llegir-la.

Pel que fa al preàmbul: «Tenint en compte la delicada situació en què es troba el conjunt del nucli històric de Breda, seria convenient que tinguessin en compte de precisar en la Proposició quina és la ubicació del conjunt historicoartístic i quins són els elements de valor que conté. Així doncs: U. el conjunt del monestir de Sant Salvador de Breda està ubicat entre els carrers Prat, Convent, plaça del Convent, Capellans, Nou, plaça de la Vila i plaça de l'Església.

»Dos. En destaquen els següents edificis i espais: el pati de l'abadia amb el conjunt dels edificis que formen el seu perímetre, o sigui, la casa de l'abat amb totes les seves dependències –oratori, sala noble, soterranis, mongies–; el conjunt de l'espai que ocupava l'antic claustre; l'ala actual, reconstruïda el 1932; el conjunt de columnes i capitells de l'ala sud, pendents de ser recol·locats; el podi amb tot el seu perímetre, que» –com ha esmentat el senyor Ferrer i Gironès– «aparegué en les excavacions del passat mes de setembre; el brollador central; les parets que delimitaven l'espai del claustre i les seves dependències; l'església gòtica de Sant Salvador; la plaça de l'Església; el campanar romànic; la plaça de la Vila; l'església romànica de Santa Maria.

»Pel que fa a la remodelació de la casa abacial, cal dir que aquesta no comença el 1992, sinó el 1998» –fan comentari al text de l'actual Proposició–; «el 1992 simplement es donen els permisos per a les obres que no s'iniciaren. Cal dir també que no es tracta d'una remodelació sinó d'un enderroc».

Ens donen fins i tot bibliografia, que no llegiré.

I pel que fa a l'articulat de la Proposició, la Coordinadora recomana: «que el projecte definitiu pel que fa a la casa de l'abadia hauria de tenir en compte l'informe redactat pel grup Adipa, del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, i igualment pel que fa al claustre s'haurien de tenir presents les excavacions efectuades el passat mes de setembre que posaren en descobert el podi i el perímetre real d'aquest».

Penso que nosaltres no podem pas votar que no, però és difícil votar que sí a aquest text amb aquestes circumstàncies.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Tolosana. Ara sí que hem acabat la intervenció de tots els grups. Per tant, passarem a la votació. Ah, no, el senyor Francàs ens dirà si accepta les esmenes socialistes. Digui'm, senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

D'entrada dir que no hi ha cap interès cínic en la Proposició no de llei; en tot cas, si hi ha hagut unes coses al setembre, doncs, no es contemplaven potser per falta d'informació, encara que de totes maneres nosaltres, en tots els moments, vam estar en connexió amb la Coordinadora i, per tant, bé, entenc que no hi ha aquesta filosofia al darrere.

Quant a les esmenes, jo no les acceptaria per dos motius. Un de fonamental, bé, o un que penso que és bàsic, i és perquè si entrem en qüestions d'aquestes de comes o no comes podríem eternitzar totes les comissions. I, aleshores, jo entenc que el propi Parlament, quan es va constituir, ja va preveure aquesta qüestió i per comptes d'abocar-nos tots a tenir un equip d'experts en comes o no comes, el que va decidir és que hi hagués un equip lingüístic, un propi servei, que solucionaria aquestes qüestions sense que transformessin al final les comes o no comes en qüestions relatives a un partit polític.

Per tant, entenc que s'ha d'agrair la lectura profunda, científica i comprensiva que n'ha fet el Grup Socialista, però, atès que, ja, la mateixa cambra té solucionada aquesta qüestió, doncs, donar un vot de confiança a uns serveis que, a més a més, entenem que fins ara tenen un prestigi prou reconegut arreu de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Bé, per tant, votarem la Proposició no de llei en els termes originaris, amb independència, evidentment, del que faran després els serveis lingüístics de la cambra.

Vots a favor?

Aquesta Proposició no de llei ha estat aprovada per unanimitat.

Bé, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia.